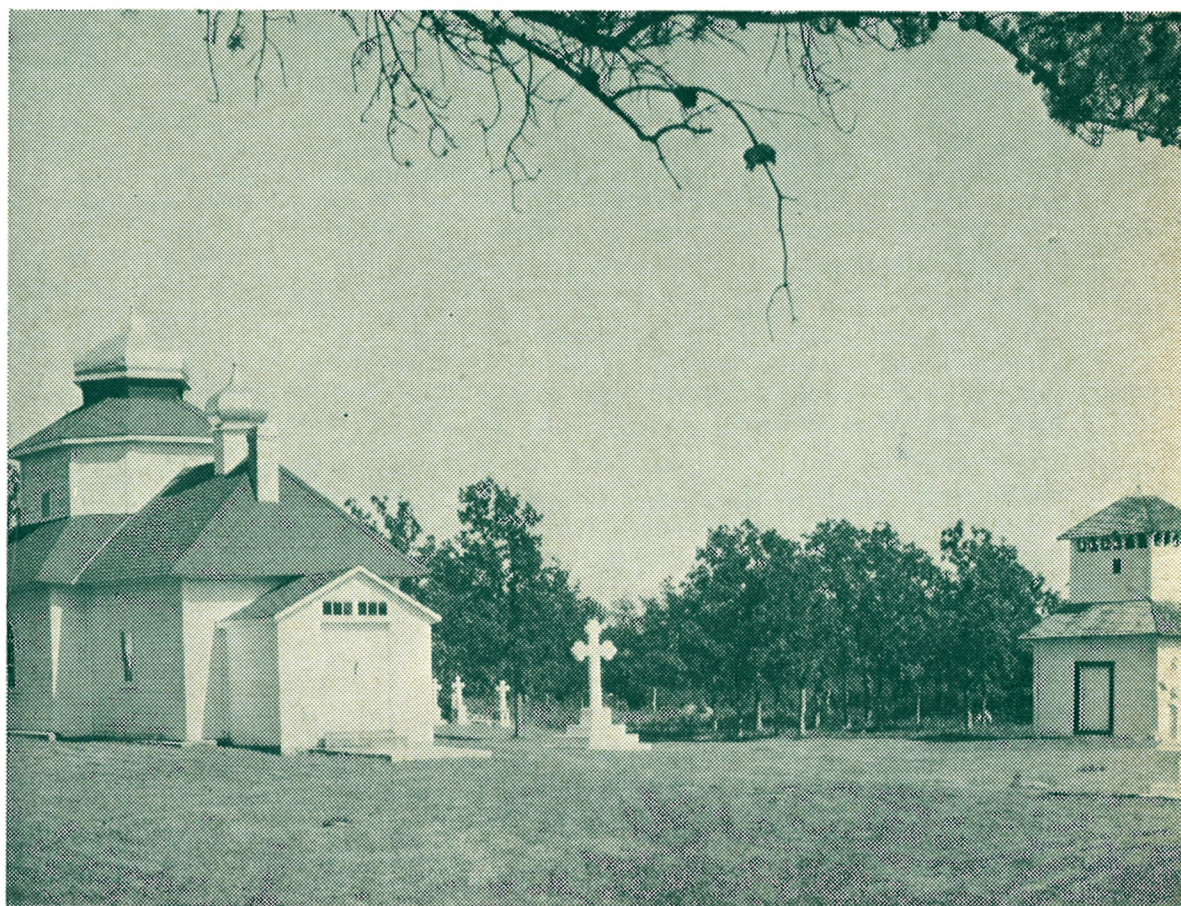

P R O M I N

ПРОМІНЬ

Ч. 6
ЧЕРВЕНЬ
1981

ПРОМІНЬ
ЧЕРВЕНЬ 1981
 Виходить раз у місяць
 Видає
СОЮС УКРАЇНОК КАНАДИ
 Редагує Редакційна Колегія
 Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Ч. 6

PROMIN
JUNE, 1981
 Monthly Publication
 Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
 Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді \$10.00
 Передплата до інших країн 10.00
 Поодинокє число 1.00

Передплату висилати на адресу:

PROMIN**P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4**

Subscription in Canada \$10.00
 Subscription in other countries 10.00
 Single copy 1.00

Address:

PROMIN**P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4****В ЦІМ ЧИСЛІ:**

Ніна Кузьменко — Моя Полтавщино!	1
— Готуємось до чергового з'їзду	1
Валентина Доброліж — Дещо з музичного світу	3
Марія Бабій — Тися і Чорногора	6
Олександра Назаревич	7
О. Назаревич — До початків українських жіночих організацій в Канаді	7
Анна Стельмашук — Слово у День 50-ліття членства	9
Галина Мельник — Міжнародний рік фізично немічних	11
„Смолоскип” — Про нову книжку з України	12
Helen Raycheba — Tatyana Mamonova in Edmonton	15
Doreen Keir — Are Ukrainian-Canadian Women Fit?	16
Орися Лучак — Український Музей — Манітобська філія	18
Відділ для дітей	22
Громадська і родинна хроніка	23
Квіти незабутнім	29
Річні збори відділ	30
Стефанія Кульба — Довкола дому	32
Іванна Вахна — Українська вишивка	33

**НА ОБКЛАДИНЦІ: Історична піонерська Українська
 Православна Церква в Гардентоні, Ман.
 Місце щорічних українських прощ у червні.**

**ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ
 В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ**

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	\$ 0.50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою	0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50

Збірка матеріалів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	7.00
П'єса, „За нами, сестри!”, Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків	1.50
Візитівки, з смолоскипом, тузин	1.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з конвертами, з смолоскипом, тузин	1.50
Макатки — сувенір з Ювілею 50-ліття Союзу	5.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, клиновий листок	1.50
„СМОЛОСКИП” — відзнака СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ	7.00
Срібні ложечки, з смолоскипом	12.00
Також маємо серветки, з смолоскипом, добра якість, тузин	1.50
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська	0.75
Статут Союзу Українок Канади	0.25
Твори Лесі Українки, а англійській мові, КУК	7.50
Три силуетки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діамант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00
Я вернуся, О. Крамар	0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C.	3.95
“Ukrainian Canadiana” U.W.A.S.	12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Woziy	0.50

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

№25 11024 — 82 Ave.,

Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Готуємось до чергового з'їзду

Кожний проголошений крайовий з'їзд організації це небуденна подія, яка викликає серед членства певні хвилювання, дискусії, розмови — який він буде? Що внесе він у поступ організації, які нові шляхи відкриє для нашого завтра? Напрошуються думки про можливості виїзду на з'їзд, подорожування, зустрічі з проводом організації і друзями-однодумцями.

Центральна управа Союзу Українок Канади проголосила цей черговий крайовий з'їзд, який відбудеться в Едмонтоні в днях від 20-23 серпня 1981 року. Плянується цей з'їзд за спеціальною святочною програмою і в особливим році...

Найперше, що цей 1981 рік проголошено Декадою Української Родини. Для нас, членок Союзу Українок Канади це надзвичайно важлива тема — цілих 10 років уваги українській родині, які заторкують багато питань суто родин-

них, громадських, культурних і соціальних, в яких маємо утвердити і віднайти себе серед існуючих ситуацій.

Друге — це рік Ювілею нашої української молодечої організації СУМК, яка цей Ювілей святкуватиме на цім з'їзді в Едмонтоні. Тому нашим завданням, як матерів нашої молоді, належить виявити якнайбільше уваги з'їздові. На цім з'їзді ми повинні почути їх голос і бути разом з нашими дітьми.

Третє — це також особливий рік — це Міжнародний Рік Фізично Ушкоджених або Немічних. Це наш загальний громадянський та гуманний обов'язок і зі свого боку стрічати певні питання та зобов'язання.

А що найважливіше для нас — хай членство почує й побачить всю досі пророблену проводом дворічну працю організації, як функціонує наша самостійна жіноча преса, наші раніше заплановані централею проекти, як стоїть справа з друком нашої 50-річної історії та інші заплановані Централєю видання, наш Український Музей в Саскатуні та його філії.

Кожний крайовий з'їзд організації дає можливість всьому членству, головню по відділах вглянути глибше в життя своєї організації, пізнати глибші її завдання, пристосуватись до сучасних, подекуди нових потреб. І хоч ми маємо сьогодні написану історію своїх осягів, хоч маємо за собою поверх п'ядесятирічну діяльність, одначе маємо також неписану історію — це наші будні в громаді, це сотні дрібних питань, нерозв'язаних проблем. І дуже часто тими питаннями є ми самі, це наші почування, це наші не завжди однакові поняття, наша перевага і наша свідомість, що доля покликала нас до важливих завдань, вклала в наші руки обов'язки і наказала нам, за словами Лесі Українки: „не кидай зброї, не відступай, не падай, не томись”.

Тому то з'їзд, його слово, його напрямні скріплюють наші сили, якої нам так дуже потрібно, щоб у цих надзвичайних грядучих роках надалі служити тим ідеалам, яким ми поверх півстоліття служимо.

До побачення на З'їзді в серпні!

Моя, Полтавщино!

Я пів — землі обмірила, від Заходу до Сходу,
Стрічалися поля й ліси...

Але полів, волошками убраних,
Моїх полтавських, — не могла ніде знайти!

Я бачила річки, що в горах в'ються,
Вони розбурхані кудись текли...
Та Ворскли, як моя полтавська,
Спокійної і чарівної, не довелось ніде знайти!

Я бачила красунь усмішки милі,
Їх постаті високі і стрункі...
Але полтавки, з усміхом чарівним,
З косою русою, не довелось знайти!

Моя далека, люба Полтавщино,
Мені ти дорога, найкраща в світі ти.
Твоїх садків вишневих і хаток біленьких
До нині не довелось мені знайти!

Я знаю, де б я не була,
Яка б краса не чарувала погляд мій,
Для мене, Полтавщино, будеш ти найкраща,
Бо ти — мій Край дитинства і юнацьких мрій.

Ніна Кузьменко

Лондон, листоп. 1980.

ВСЕКАНАДСЬКИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ

в днях 20, 21, 22 і 23 серпня 1981 р. в Едмонтоні

ПРОМІНЬ, червень 1981

Дирекція Українського Музею Канади в Саскатуні у глибокому смутку ділиться вісткою з членством Союзу Українок Канади та українським громадянством, що дня 28 квітня 1981 року в Саскатуні відійшла у вічність

Розина Драган

провідна і заслужена членка Союзу Українок Канади. Від початків організації вона займала важливі позиції в Централі, особливо присвячувала багато праці українському народному мистецтву, була одною з оснувательок Українського Музею Канади в Саскатуні та членом його дирекції.

В глибокій жалобі залишила двох синів і дочку з родинами, багато друзів та численне членство Союзу Українок Канади.

Вічна Їй Пам'ять-

За Дирекцію
Українського Музею Канади,
Марія Ткачук, голова

ЗГОЛОШЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ КАНДИДАТІВ до Дорадчих Комісій і Рад Федерального Уряду

(Advisory Boards and Councils)

Федеральний Уряд вдруге звернувся до Централі КУК в справі зголошення відповідних українських кандидатів, які могли б бути взяті під увагу при нагоді номінацій до різних Дорадчих Комісій і Рад.

Евентуальні кандидати мусять бути особи, які є спеціалізовані в одній чи більше ділянках для таких категорій:

- Мистецтво, культура, гуманістичні науки,
- Економіка й фінанси,
- Агрікультура, ділянки збіжжя, молока, організ. збуту,
- Судівництво,
- Стислі науки,
- Транспорт і
- Ділянка комунікацій.

Проситься зацікавлених кандидатів з терену цілої Канади, українського походження, яких Централь КУК могла б зголосити до Федераль-

ного Уряду в Оттаві зголошуватися виключно до Централі КУК, подаючи свій життєпис, на письмі в англійській мові. Треба подати повне ім'я й адресу, місце уродження, відбуті студії, досягнуті дипломи і професійний досвід. Ці інформації Централь КУК буде трактувати як строго довірочні.

Зголошення слід посилати на таку адресу:

Ukrainian Canadian Committee,
456 Main Street,
Winnipeg, Manitoba R3B 1B6
**Комітет Українців Канади,
Централа**

ПРОФЕСОР РОМАН ЄРИНЮК ДИРЕКТОРОМ ЛІТНІХ КУРСІВ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

Цього року Літні Курси Колегії очолить професор Роман Єринюк, який попередньо займав цю посаду в роках 1974 і 1975. По кількох роках університетських студій в Римі, де він є кандидатом на докторат, пан Єринюк повернувся на свою попередню працю професора в Колегії Св. Андрея, абсолювентом факультету Теології якої він сам є.

Літні курси українознавства відбудуться від 6-го липня до 7-го серпня ц.р. На цих курсах наголос буде на українську мову. Урядом акредитовані курси української мови на рівнях 9, 10, 11 і 12 клас, викладатимуть п'ять днів в тижні, від години 9-ої до 12-ої ранку. Також, навчання про різні ділянки української культури і мистецтва відбуватиметься переважно українською мовою.

Директорові будуть допомагати понад двадцять молодших і старших церковних і громадських діячів та інструкторів — спеціалістів у різних ділянках програми курсів, яка охоплює нашу спадщину та представляє її як необхідну частину життя українців у Канаді.

Манітобська Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади і Верховна Управа Ордену Св. Андрея офірують чотири стипендії (по дві) по 150.00 — студентам Літніх Курсів Українознавства в Колегії за найкращі успіхи в курсах.

Заінтересовану молодь просимо вдаватись на адресу Колегії:

ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba
475 Dysart Road
Winnipeg, Man. R3T 2M7
(204) 269 3565

Дещо з музичного світу

(Музичні фестивалі в Європі, Америці та в Канаді)

Про наші українські імпрези ми довідуємось з української преси, але є багато цікавого, що відбувається на міжнародній музичній сцені. Отже пишу про музичні імпрези (фестивалі, опери, концерти) в Європі, Америці і Канаді, що відбудуться цього літа такого змісту:

Закінчилась Друга світова війна. Європа поверталась до нормального життя. Почалась відбудова міст, доріг, а одночасно — театрів, музеїв, університетів, бібліотек і т. ін. Разом з цим почалось відродження мистецтва — живопису, музики, драми. Вже вліті 1947 р. у Гамбурзі у напівзруйнованому оперному театрі ставили оперу Верді „Трубадур”. Це не була першорядна вистава і хор був малий, декорації невідповідні, костюми зроблені наскоро, але добре підібрані, співаки з досвідченим диригентом і професійною оркестрою справили на глядачів незабутнє враження. За короткий час сталися великі зміни у мистецькому житті Європи. Відбудовували театри, готували приміщення для фестивалів, збирали мистецькі сили — старі і молоді. Пройшли роки. І тепер майже неможливо пізнати, що було зруйновано і відбудовано а що побудовано пізніше. З кожним роком збільшується кількість мистецьких імпрез та різноманітних європейських фестивалів; не відстає у цьому відношенні Канада і Америка. Австрію називають „Країною фестивалів”. І не даремно. На протязі цілого року в більших і менших містах відбуваються різні імпрези і фестивалі (не завжди музичні).

Одним з найпопулярніших і найцікавіших з музичних фестивалів вважається Фестиваль Моцарта у Зальцбургу.

Зальцбург — це чудове, надзвичайно красиве місто в Альпійських горах, де народився і провів більшу частину свого короткого життя геніяльний композитор Вольфганг Амадей Моцарт.

Фестиваль цей був започаткований 1920 р. і одним з основників його був композитор Ріхард Штраус. Звичайно найкращі мистці з усього світу беруть участь у фестивалі.

Цього року фестиваль буде відбуватися на протязі перших двох тижнів місяця серпня. Крім творів Моцарта, будуть виконані твори інших композиторів. Із самостійними вокальними концертами виступлять такі співаки світової слави, як Леонтина Прайс, баритон Герман

Прей; у залі „Моцартеум” виступить європейська співачка Лючія Попп; в одній із найбільших концертних залів Зальцбургу відбудуться концерти Віденської Симфонічної оркестри, Чеської симфонічної оркестри та Берлінської філярмонії. У програмі фестивалю три опери — „Фальстаф” Верді, „Аріядна з Наксосу” Штрауса, „Казки Гофмана” Оффенбаха. На протязі двох тижнів будуть відбуватись вистави унікального, високо-мистецького театру маріонеток („Чарівна флейта”, „Дон Жуан”, „Весілля Фігаро”), а в одному із палаців щодня будуть відбуватись концерти творів Моцарта, програма яких є дуже різноманітна (симфонічна, камерна і вокальна музика).

Фестиваль у Брегенці (від 21-го липня до 23-го серпня) поступово виріс із скромної імпрези у чотирьох-тижневий показ музичного мистецтва. У 1980 р. закінчилась будова великого модерного театру „Фестшпільгауз”. В програмі фестивалю: оперети, виступи балетних ансамблів та різноманітні концерти камерної та вокальної музики. Але головною атракцією цього року є нова постановка опери композитора Верді „Отелло”; головну роль буде виконувати тенор світової слави Пласідо Домінго. Більшість концертів і опера будуть відбуватись у новому театрі.

Одним з найстарших музичних фестивалів у Німеччині, вважається Вагнерівський Оперний Фестиваль у Байройті (Баварія). Ріхард Вагнер сам вибрав місце, де під його керівництвом був збудований театр.

У 1876 р. відбулась прем'єра „Циклю Нібелунгів” — чотири окремих опери: „Золото Райну”, „Валькірія”, „Зігфрід” і „Загибель Богів”. Від самого початку Вагнерівський фестиваль притягав силу-силенну людей: композиторів, музикантів і звичайних слухачів.

Після смерті Вагнера фестивалем керувала його дружина Козіма Вагнер, а пізніше його син і внуки. Цього року фестиваль буде відбуватись від 25-го липня до 28-го серпня; заплановано постановку п'яти опер: „Трістан та Ізольда”, „Майстерзінгер”, „Парсифаль”, „Літаючий Голяндець” та „Лоенгрін”.

Визначні, переважно європейські співаки, будуть виконувати головні ролі, також будуть брати участь співаки з Американського континенту. Неможливо згадати всіх виконавців, бо

на кожен оперу буде інший склад. У Відні та Мюнхені на протязі липня та серпня будуть відбуватися оперні вистави, симфонічні та камерні концерти.

В цей самий час в Італії у всіх містах, де є літні театри, також будуть ставити опери (переважно італійських композиторів); наприклад у Римі у величезному старовинному амфітеатрі, що вміщає двадцять тисяч осіб. В Югославії від червня до вересня відбуваються виступи різноманітних фольклорних ансамблів у Люблянці, Дубровнику і Загребі, а в Белграді буде влаштований великий десятиденний театральний фестиваль.

У Греції в Атенах і Тесалоніках в літніх театрах виступають грецькі народні ансамблі, а цього року вперше на острові Корфу буде започаткований міжнародний мистецький фестиваль, в програмі: дві опери, балет, драма, симфонічна оркестра з Моравії та італійський фольклорний ансамбль. Вищезгадані фестивалі в Італії, Югославії та Греції відбуваються у надзвичайно гарних мальовничих місцях, а самі імпрези — високого мистецького калібру.

У Фінляндії фестивалі відбуваються у кількох містах, включно з Наанталі, Савонлінна і Гельсінкі (від червня до вересня). Тут можна побачити найкращі оперні вистави, балет і народні танці, почути класичну і народну музику а також джаз. Найбільшою музичною імпрезою в Норвегії є міжнародний фестиваль, який був започаткований у 1952 р. Відбувається він у Бергені у травні і червні місяці. Там можна почути оперу, найкращі симфонічні оркестри, різноманітні ансамблі і самостійні концерти солістів. Деякі концерти відбуваються у величезному старовинному замку, а інші у великій концертній залі ім. Едварда Гріга; також відбуваються концерти у Трольхаугені (передмістя Бергена), де народився, жив і творив великий норвезький композитор. Цього року знаменитий, французький фестиваль „Прованс” у липні сполучений з виставами Паризької опери. Глядачі будуть мати змогу почути „Літаючий Голяндець” Вагнера та оперу „Ля форца дель дестіно” Верді, в якій буде брати участь український співак з Америки Павло Плішка. У програмі фестивалю „Прованс” нові постановки двох опер: „Дон Жуан” Моцарта і рідко-виконувана опера композитора Росіні „Танкреді”, в якій візьмуть участь дві світової слави співачки — Мерілін Горн і Катія Річіареллі; крім того шотландська симфонічна оркестра буде грати твори Моцарта. В Англії Гліндебурн фестиваль (у

другій половині липня), який був започаткований у 1934 р. і користується великою популярністю, цього року сполучений з Оперним театром „Ковент-Гарден”.

У Гліндебурн (недалеко від Лондону) готується нова постановка опери Бетховена „Фіделіо”, а в лондонській опері буде поставлено три опери Моцарта: „Дон Жуан”, „Весілля Фігаро” та „Козі Фан Тутте” у виконанні найкращих європейських співаків.

В кінці серпня відбудеться мистецький фестиваль в Единбурзі. Від самого заснування у 1947 р. цей фестиваль чим далі набуває більшої популярності. Відбувається він на протязі двох тижнів і відзначається різноманітністю імпрез. Звичайно у програмі фестивалю є оперні вистави, драма, виступи симфонічних оркестр, камерних ансамблів, різноманітних хорів, балетних груп і самостійні виступи солістів — класична музика і джаз.

В Америці відбувається багато літніх музичних фестивалів під патронатом музичних каледжів. Оперні фестивалі відбуваються у Санта-Фе та Сан Дієго (постановка трьох опер). Цього літа Сан-Франциско Опера, яка існує вже довгі роки і користується великою популярністю, влаштовує перший літній оперний фестиваль (від 12-го червня до 19-го липня). В репертуарі: американська прем'єра модерної опери німецького композитора А. Раймана „Лір” (за Шекспіром), „Дон Жуан” Моцарта, „Майстерзінгер” Вагнера, „Ріголетті” Верді та інші.

„Сполето Фестиваль” у Чарлстон (на початку червня) має цікаву і різноманітну програму, що охоплює оперу, декілька балетних ансамблів, драму, симфонію, камерні концерти і навіть образотворчі виставки.

Одним з найцікавіших оперних фестивалів в Америці є Вагнерівський фестиваль у Сіетл, який відбувається вже декілька років, звичайно в кінці липня. Цього року головною атракцією буде повний цикл „Нібелунгів”, а також опера „Трістан і Ізольда”. Цікаво що всі опери будуть виконуватись німецькою і англійською мовами. У головних ролях — співаки з Європи та з Американського континенту.

У Канаді найбільш відомий фестиваль мистецтва відбувається у Бенфі, Альберта (від початку червня до кінця серпня). Але цей фестиваль має інший характер. Справа в тому, що він пов'язаний із заавансованими курсами з багатьох ділянок мистецтва. До Бенфу приїжджають висококваліфіковані педагоги з Америки та зі сходу Канади, які викладають мистецтво спі-

ву дають індивідуальні групові лекції на всіх інструментах; з видатних піаністів викладають такі віртуози як Антон Куерті і Гіоргі Шибок. Також відбуваються класи балету, драми і образотворчого мистецтва. Під час курсів професори і заавансовані студенти дають концерти — самостійні і камерні. Після закінчення курсів починається фестиваль в програму якого входять: опера, оперета, дві-три драматичних вистави і вечір балету (класичного і модерного). Звичайно на головні ролі спроваджують професійних виконавців. Бенф і околиці — це відома курортна місцевість в чудових Скелястих Горах, що напевно дає надхнення всім артистам, а бурхливі водоспади, прозорі озера і гарячі джерела приваблюють туристів — глядачів.

Вже багато років на протязі місяця липня в Оттаві відбувається літній фестиваль мистецтва. Звичайно в програмі є опера, симфонічна оркестра і камерні концерти. Все це відбувається у прекрасній великій залі „Мистецького Центру”. Цього року заплановано такі опери: „Ідомей” Моцарта, „Ріголетто” Верді, „Сон в літню ніч” — композитор Бриттен та дві корот-

кі опери Моцарта „Імпресаріо” і „Баст’ен і Баст’ена”.

Цікавою атракцією будуть виступи камерних квартетів з Праги, Орфорду, Будапешту і Токіо, які серед інших творів будуть виконувати твори Моцарта і мадярського композитора — Б. Барток, син якого прочитає серію доповідей про життя і творчість свого батька. Художним керівником фестивалю і диригентом опери буде диригент Оттавської Симфонічної оркестри Маріо Бернаді.

Закінчуючи свою статтю, мушу зазначити, що на протязі останніх кількох років я мала нагоду побувати на деяких фестивалях. На деякі імпрези квитки треба замовляти заздалегідь через певні агенції, на інші — можна купити у день вистави чи концерту.

Але у всіх випадках — чи то є фольклорний ансамбль пісні і танців в Дубровнику, чи опера в Лондоні, в театрі „Ковент Гарден”, чи камерний концерт в Зальцбурзі — кожна імпреза є старанно підготована, добре виконана і завжди лишає незабутнє враження.

Валентина Доброліж
Едмонтон, Альберта

ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

5-го липня до 7-го серпня 1981 р.

Літні Курси знов відбудуться в Інституті ім. П. Могили, Саскатун, Саскачеван в днях 5-го липня до 7-го серпня, 1981 р.

Студенти будуть перебувати в Інституті й будуть побирати слідуєчі курси — Історія Українців у Канаді; історія і географія України, українська література, українські танки і музику; українську мову розмовну, читання і писання, спів, вишиття, кераміку, (культуру і мистецтво); спорт, бандура, лекції на тему У.Г.П. Церкви, українську фільми. Буде можливість студентам дістати кредитові оцінки від Саскачеванського Департаменту Освіти в українській мові у класах 9, 10, 11, 12. Також буде приділений час на розвагові гри та прогульки. Всі учні мають розмовляти українською мовою.

Інститут ім. П. Могили звертається до всього членства складових частин С.У.С. з проханням допомогти придбати якнайбільше число українських студентів і студенток а особливо православних, до Інституту на Літні Курси й на Університетський рік 1981 - 82.

Про дальші інформації або аплікації, звертайтеся до:

Ukrainian Total Immersion Summer School
Mohyla Institute
1240 Temperance Street
Saskatoon, Sask. S7N 0P1
Phone: 653-1944

ВАША ПЕРЕДПЛАТА?!

Ви могли забути про неї!

Дорогі Читачі — нам всім ходить про те, щоб наш журнал виходив на час і не мав фінансових труднощів. Тому ми просимо Вас, як одержите це число — оберніть і погляньте на останню сторінку на наліпку з Вашою адресою. Якщо Ваша передплата виходить, то будьте ласкаві вислати її завчасу, щоб вона була заплачена рік наперед.

Поштовий уряд того вимагає, бо в іншим разі ми доплачуємо пошту до кожного примірника, якщо адреса показує, що передплата висла.

Ми воліємо не вислати упімнень, бо вони також получені з видатками. А це Ваші гроші.

Пам’ятаймо, що лише читачі передплатників є найсильнішою базою нашого журналу.

Адміністрація „Променя”

Тиса і Чорногора

Легенда

День і ніч співає Тиса — то журно, то весело, то так затягне коломийку, що гори і ліс слухають, не наслухаються.

А колись Тиса дівчиною була. Гей-гей, давно це було, ті роки вже порохом припали. В усьому світі пари їй не було. Личко — до сонечка весняного подібне. Очі великі та сині-сині, як барвінок. А коси довгі і чорні, немовби вороняче крило.

Покохав Тису найліпший легінь, лісоруб Іван Чорногора. Та не могли вони побратися, бо бідні були. Ходило в ті часи лихо від хати до хати. Думав-думав Іван, як позбутись лиха людям та собі, і нічого не міг придумати. А Тиса плакала з горя, сльози її самоцвітами ставали...

Почув якось Чорногора про дерево щастя. Якби гілку того дерева принести в Карпати, казали гуцули, то назавжди позбулися б злиднів.

— Гей, коби з того дерева хоча б маленьку гілочку дістати, — казали верховинці.

І подався його шукати Іван Чорногора. Довго блукав по світу, а дерева щастя не знаходив.

Плакала Тиса, чекала Івана, а він все не повертався, хоч не один рік минув. Від горя і туги посивіла одна коса у дівчини. Та не стала Тиса гіршою. Не один легінь мріяв про неї, не один сватався, та всім відмовляла Тиса.

Дізнався якось барон, володар Верховини, про красуню Тису і звелів привести її.

— Хочу посватати тебе, — сказав барон — дідуган з сивою бородою. — Будеш моєю дружиною — щастя, матимеш: одягну тебе в шовк і золото.

Глянула на нього синіми очима Тиса і сказала:

— Не треба мені такого щастя. З немилим жити — нема гіршого горя. А від шовків і золота я щаслива не буду.

Розгнівався барон і закричав:

— Гей, слуги, в'яжіть її! Закуйте в кайдани, киньте в темний льох!

Вискочила з покоїв Тиса і кинулася тікати. Бігла межі горами, межі лісами, бігла плями. А слідом за нею поспішали слуги барона та жандари.

Все крутішає стежка, все важче підніматися вгору. Ось-ось посіпаки доженуть дівчину. Видерлася Тиса на високу скелю, а слуги баронські та жандари за нею. Побачила, що рятунку

нема, та й кинулася з крутої скелі... Річкою стала! Там, де впала її чорна коса — потекла Чорна Тиса, де впала біла — потекла Біла Тиса.

Повернувся Чорногора додому. Так і не знайшов дерева щастя. Запитав, де його кохана. Розповіли гуцули, яка доля спіткала Тису. Заплакав гірко Іван і вирішив помститися напасникам, усім баронам за кривду. Не раз люди чули, як в горах та над Тисою лунали постріли. Це Іван Чорногора зібрав навколо себе гуцулів, які вирішили боронити свої права, боротися за кращу долю. З того часу і повелися на Гуцульщині опришки.

Ніколи не забував Чорногора свою любу. Не раз прийде вночі на берег, сяде і слухає, про що ж говорить вона. Тиса нашіптує йому то веселе, то радісне, то обурюється, скільки ще зла, кривди є на світі, то тихо схлипує, бо ж не меншає горя на землі.

Дізнався барон, що часто приходить Чорногора на берег річки-красуні, і надумав зловити його. Вже сніг почав танути, глибокі сліди залишалися на ньому. По них баронські посіпаки і надибали Івана Чорногору. А він вирішив краще загинути, ніж потрапити до рук катів. Затис топірець в руках, приготувався до бою.

— Ага, попався! — закричав барон, затрусивши сивою бородою. — Беріть його! — наказав своїм слугам. Та їх випередила Тиса: зрушила всю кригу від самого Апшенця до Рахова.

Загуркотів, застогнав, заревів турлач на всі гори верховинські. За турлачем-льодоходом ринула нестримна вода весняна. Загинули і барон, і Чорногора. Першою кинула Тиса до безодні. Тепер лише його біла борода подекуди стирчить.

А Івана Чорногору обмила Тиса своїми сльозами, уквітчала найкращими квітами з полонин, постелила під нього килим із запашних трав і милується ним, день і ніч співає йому найкращих співанок. І височить він, славний легінь, над всіма горами; і люди з усіхусюд приходять сюди, щоб милуватися Чорногорою — найкращою горою в світі, надихатися чистим, запашним повітрям, зірвати квітку щастя тут. Бо ж хто не прийде до Чорногори, забуває про нещастя; сум і горе тікають від кожного, хто лишень прислухається до його слів — шепоту дерев, щебетання пташок.

Марія Бабій

Олександра Назаревич

Стипендіантка Союзу Українок Канади
Манітобського університету 1977 р.

Олександра Назаревич, дочка Анни і Олександра Назаревичів, під цю пору є вчителькою української мови в початкових класах державної школи у Бозежурі, Ман. Вона також завідує двомовною українсько-англійською пробною програмою для другої класи у тій же школі.

Олександра народилася у Вінніпегу 17 травня 1957 року, вчачася тут до початкової і публичної школи та закінчила Манітобський університет 1979 року з ступнем бакалавра освіти B.E.D. і зразу ж пішла працювати по своїй професії.

Олександра виростала в українській патріотичній родині, де завжди панувала рідна мова. Від малечку цікавилась українською мовою, історією, літературою дитячим театром і оперою. Спершу батьки посилали її до Рідної школи при Катедрі Пресв. Тройці, пізніше невчалася української мови у середній школі (джуніор і сеніор гай скул), кореспонденційним курсом (9 і 11 класи), Колегії Св. Андрея (10 і 12 класи). Також літом 1978 року в Україні в Києві прослухала тритижневий курс української мови для учителів. Побирала в школі французьку мову.

Крім формальних студій, Олександра від наймолодших літ була активною в українських організаціях. До Пласту належала в роках 1964-1971, в Колегії Св. Андрея під час літніх українських курсів 1980 р. була настоятелькою дівчат. В організації СУМК вчила українські танці та координувала відділи українського народного вбрання та хореографії. Навчала в українській школі в Катедрі Пресв. Тройці і співала тут у церковному хорі та дівочім квартеті „Барвінок”. У шкільнім 1978-79 році була завідувачою школи українських танців при Катедрі Пресв. Тройці.

Багато разів Олександра брала участь в програмі українського павільйону „Київ” під час фольклорами у Вінніпегу та під час українських фестивалів у Давфіні. З танцювальною групою СУМК, яку Олександра зорганізувала і навчала від 1976 до 1979 року виступала багато разів в різних місцевостях Бозежур, Девілс Лейк, Міннеаполіс, у Вінніпегу „Конвеншн Центрі”, на телевізії CKND і CBWT, для Вінніпезького „Сильвер Брум” в березні 1978 р. На однім з виступів танцювальної групи на Фолк-

Олександра Назаревич

льорами почесним гостем був губернатор Канади Е. Шраєр з дружиною. Літом 1979 року Олександра Назаревич подорожувала з танцювальною групою Русалка, яка виступала в Шотландії а головно в містах України ансамбль виступав у Львові і Тарнополі. В Києві група пройшла курс українських танків разом з танцюристами Вірського і Верйовки. В жовтні 1979 року під проводом Олександри виступала у Вінніпегу танцювальна сумківська група під час виступу тут артиста-співака Еда Іванка і симфонічної оркестри в Сентеніал Гол.

Олександра Назаревич побирала українську мову на Манітобському університеті й як студентка одержала стипендію Союзу Українок Канади за есей, якого поміщуємо тут. Бажаємо Олександрі успіхів в її громадській та мистецькій праці.

* * *

До початків українських жіночих організацій в Канаді

Есей. Українська мова 52.237

В тих часах, коли перші українські поселенці приїжджали до Канади, вони привозили з собою частини українського побуту, свого домашнього виробу одержу, свою мову, пісню, свою духову і матеріальну культуру. Напр. вони мали

свого власного виробу полотно, килими, свої вишивані сорочки і блюзки та інші речі з українського життя. Ці речі вони шанували, одержу носили, аж поки було досить грошей, щоб купити нову модерну одержу.

Українські поселенці хотіли затримати свій домашній рідний побут і продовжувати свої традиції та звичаї тут, плекати українське народне мистецтво. Спочатку трудно було, бо треба було працювати, щоб жити. Коли ж українці почали будувати свої церкви, вони зрозуміли, якими важними для них є всі ті побутові родинні і громадські традиції — мова, спів, народне мистецтво. Тут чоловіки робили дерев'яні вироби — різьбу, а жінки почали вишивати на полотні хоругви, рушники, обруси.

У скорім часі багато театральних аматорських гуртків було зорганізовано й було потрібно українських народних костюмів. Вони мали свою власну народну ношу з України, але за якийсь час треба було більше шити. Показалося, що декотрі убрання не були відповідно пошиті як слід і не відповідали для сцени.

Для сцени показалася потреба стилізованої народної ноші. Треба було, щоб хтось взяв цю справу у свої руки. Здавалось, що жінки найкраще надавались до такої праці. Спочатку одинокі організації жінок це були товариства при церквах, але вони не працювали спільно, щоб виконувати велику працю.

1923 року в Саскатуні, заснувалося при Українським Народнім Домі жіноче товариство ім. Ольги Кобилянської разом з могилянками-студентками Інституту П. Могили. Це товариство дало початок для зорганізовання Союзу Українок Канади з центральним проводом для жіночих товариств по всій Канаді.

1926 року, під час 10-літнього Ювілейного З'їзду Інституту П. Могили в Саскатуні офіційно був зорганізований Союз Українок Канади як перша крайова жіноча організація.

Головним завданням цієї організації було піднести культурне життя свого народу в Канаді та працювати для добра свого народу взагалі. Членки Союзу Українок скоро взялися до праці, писали статті й на теми народного мистецтва, щоб оберігати правильність української вишивки, а в тім і плекати стилізовану українську народну ношу. Привезені з України речі — головні всі частини народної ноші Союз Українок Канади збирав для музею.

Тепер цілі і завдання Союзу Українок Канади є піддержувати свою церкву, свої просвітні народні інституції, школи, пресу, свою літера-

туру, народне мистецтво, видавничу справу й інше. Помагати українському народові в Україні оскільки це можливо. На З'їзді Союзу Українок 1927 року Тет'яна Кройтор висловила такі думки:

„Нашою ціллю є підготувати себе стати рука в руку з чоловіками для осягнення нашого найвищого ідеалу: збудувати українську державу, а в Канаді бути добрими громадянами”.

Союз Українок Канади працював і далі працює для добра українського суспільства і все готовий давати моральну і фінансову поміч для церкви й для молоді, коли треба.

Тепер Союз Українок Канади має один з найбільших українських музеїв у Канаді. І коли українські хори, чи танцювальні групи вступають на сцену, вони мають на собі стилізовані українські костюми та народні ноші. І як довго Союз Українок Канади буде існувати, так довго українська культура і народне мистецтво будуть процвітати.

БІБЛІОГРАФІЯ

- Когуська, Н. **Чверть століття на громадській ниві.** Winnipeg: Trident Press Ltd. (1952).
Marunchak M. H. *The Ukrainian Canadians: A History.* Yorkton: Redeemer's Voice Press. (1970).
Woycenko, O. *The Ukrainians in Canada.* Winnipeg: Trident Press Ltd. (1968).

Вінніпег, 12 квітня 1977 р.

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

Це вже третє видання про вишивки і стіби в англійській мові. Багато ілюстрована 12 сторінок зорів вишивок 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих візрів на вишивання декоративних подушок, обрусів, ниток. Візри вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторін друку, широкий формат, вигідний для розміщення зорів, спеціальна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Ціна \$7.00.

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N of CANADA
A-25 11024-82 Ave. Edmonton, Alta.
T6G 0T2.

Слово у День 50-ліття членства

Вінніпег

(Доповідь Анни Стельмашук на Святі Членства у відділі ім. Л. Українки у Вінніпегу, в Авдиторії Катедри Пресв. Тройці 5 квітня 1981 р.)

Вже трошки давненько одного ранку телефоную до мене пані Тарновецька і ставить мені питання — Чи можу я від Провін. Екзекутиви Союзу принести кілька слів привіту на оказію „День Членства у відділі Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки, а зокрема привітати тих членок, які будуть вшановані грамотами у 50-ліття їх членства в Союзі.

Дуже гарно. Це для мене була б велика приємність і пошана. Я поміркувала хвилину і згодилася. Закривши телефон, вернулася до своїх інших щоденних справ і на якийсь час забула. Але дні скоро збігають і недавно пригадала, що я маю обов'язок — потрібно взятись до праці. Взяла я перо в руки і сідаю писати — і, бачу, що тут не все в порядку — чомусь думки зовсім не плывуть...

Як Вас, дорогі Піонерки можу я привітати? Що можу я Вам сказати? Історію Союзу? Не виходить! Ви ж її творили. Бачу, що не легко мені, або іншим мого покоління, що вже від перших днів нашого життя маємо перед собою хоч трохи вибитий шлях, уявити, якими дорогами починали свою працю наші перші піонерки в Союзі Українок.

Думаю даліше і тут нараз справа стає ясною — очевидно, що я не можу сказати Вам нічого нового про початкові роки Союзу, бо Ви про це краще знаєте, більше, чим я могла б за все життя збагнути. Не потрібний Вам новий заклик до праці. Ви працюєте якнайкраще півстоліття. І бачу, що мій головний обов'язок сьогодні — якщо не самотній, то висловити Вам подяку — сердечну і глибоку за те, що Ви створили для нас і для майбутніх поколінь можливість пізнати хто ми є й звідкілля, — що Ви не дозволили нам погубитися. В той час, коли Ваша праця починалася, були не тільки необхідні фінансові труднощі, але були й жорстокі духовні перепони, через які, я вірю, Ви мабуть не раз питали себе — „Чи варта ця вся боротьба?” Відповідь, очевидно, була позитивна, яку виявили наступні роки.

Коли 1926 року, під час З'їзду Інституту П. Могили плянувалося організувати Союз Укра-

Анна Стельмашук, голова Пров. Екзекутиви Союзу Українок у Манітобі.

їнок Канади і формувати центральний провід, — мене ще на світі не було. Але я глибоко вдячна, що та мрія здійснилася, бо у тридцятих роках, я була одною з перших, що покористувалася одною з цілей Союзу, а саме вивчання української грамоти, писання і читання українською мовою.

Цей безцінний скарб відкрив передо мною світ українознавства: література, музичне мистецтво, віра та інші ділянки рідної культури. Без цього немає доступу до тієї краси, що з неї складається правдивий український світ — без української мови немає української душі. Англійською мовою писанка є „Easter egg”, а Easter egg може бути зроблене з чоколяди і не є жодною писанкою.

Та не тільки дякуємо за мову. Ви взяли під свою опіку сумківські відділи, коли вони організувались. Ви, наші матері і бабусі, старалися по своїй змозі навчити нас вишивати, пекти паски; Ви нам помагали співати і наказували нам читати „Кобзаря” та твори Лесі Українки. Ми дякуємо Вам і за ті громадські обіди, за ту працю в кухні, яка не раз, мабуть, надійшла Вам, але без якої напевно було б іще тяжче будувати українські церкви та народні доми.

Але перш всього і безумовно найважливіше — ми дякуємо Вам за ту ідею, за те, що Ви бачили і розуміли, що приїхавши з батька-

ми на чужину, не тільки задля шматка землі, хоч на перший погляд це була найважливіша причина. Ви пізнали, що тут, у вільній країні Вам буде можливість розвивати свою культуру. Ви, мабуть, відчували це ще тоді, коли були перетяжені працею, щоб тільки заробити на кусник хліба. Ви відчували, що може колись і українська жінка матиме вплив на добро не тільки своєї громади але й на свою державу.

Ви нам найтяжчу працю вже виконали. А що буде в майбутньому? Перед нами сьогодні ясніє нагода розвиватися й поширюватися як ніколи досі в історії. Сьогодні техніка може нас зовсім звільнити від тяжкої праці. Ми не мусимо так багато часу присвячувати кухні, ті дні вже минають.

Сьогодні, з допомогою Союзу Українок є багато книжок для наших дітей українською та англійською мовами. Не треба далеко йти, щоб розвідатися про наші, так звані, коріння. Сьогодні ми маємо нагоду вивчати своїх власних учителів, які можуть опісля навчати і молодших і старших в школі і поза школою. Відомо, що в Канаді є 14 університетів, де студенти користають з курсів мови чи літератури. Ми маємо нагоду почерез теперішні багатомовні радіо-

станції нести свій голос почерез цілу Канаду від океану до океану. Додатково є телевізійна станція (Community T.V.), яку можемо використовувати. Маємо також для своєї слави прекрасно редагований власний журнал „Промінь”. Сама назва того журналу повинна бути провідником — читаймо його пильно.

Старанням Союзу були вперше створені провінційні музеї, а недавно, як нам відомо відкрито найславніший скарб Союзу Українок — Український Музей Канади в Саскатуні.

І якщо ми хочемо скористати з тих всіх нагод, про які я тут згадала та з інших, на яких час не дозволяє, щоб почислити, то нам конечно треба скріпити свої сили до цієї мети. Той смолоскип, що його запалили наші піонерки і тепер передають у наші руки, повинен бути для нас дійсним, незгасаючим світлом на нову добу.

Дякуємо Вам сердечно за те світло і бажаємо Вам ще многих, многих літ, бо нам все буде потрібно дорадниць. Бажаємо многих літ також і тим, які вже працюють і по сорок і більше років.

А себе і своїх молодших членок питаймо — чи буде горіти далі цей смолоскип, чи в наших руках він згасне?

3 листів до редакції

З нагоди Воскресення Христового членки відділу ім. Лесі Українки вітають редакцію „Промінь”.

Щиро дякуємо редакції журналу за вислану нам книжку „Поетика Лесі Українки та її афоризми”. Це дуже красний додаток до нашої бібліотки. Науково опрацьована книжка про творчість Лесі. Дякуємо за висилку. Залучуємо за книжку \$10.00.

Оля Винничук, Принс Джордж, Б.К.

— — —

Висилаю передплату на продовження журналу „Промінь”, якого я дуже люблю читати, крім передплати залучую також \$10.00 на прес. фонд. Хоч моя передплата кінчиться у травні, але я висилаю наперед на 1982 рік.

З пошаною,

Ірина Солоненко, Торонто, Онт.

Зам. редакції: Чи кожна передплатниця може так сказати що до передплати як пані Солоненко?

— — —

Пересилаю мою передплату Вашого цінного журналу „Промінь”, а решта на пресовий фонд. Люблю читати „Промінь”, який поміщує цікаві статті.

Бажаю пані редакторці доброго здоров'я та успіхів у дальшій праці для Союзу Українок Канади.

Марія Григорчук, Етелберт, Ман.

У прилозі чек на \$10.00 від відділу ім. кн. Ольги у Вегревил за книжку „Поетика Лесі Українки та її афоризми” А. Горохович. Просимо вислати нам ще дві книжки „Поетика...”, що їх особисто бажають мати дві наших членки. За вислання нам книжки щиро дякуємо.

Анна Пук, кор. секретарка

— — —

Жіноче товариство ім. Лесі Української в Ту Гилс щиро дякує за вислану нам книжку „Поетика Лесі Українки та її афоризми” А. Горохович, за яку відсилаємо Вам \$10.00.

Марія Мандрусяк

— — — — —

Залучую чек на \$20.00 на два роки передплату за „Промінь”, на якого чекаю кожного місяця. Журнал інформує мене, що інші відділи Союзу роблять і взагалі про важні події у світі. Бажаю Вам міцного здоров'я та успішного року.

Маргарета Ременда, Вест Ванкувер

— — — — —

Вітаємо журнал „Промінь” з його 20-річчям! Вітаємо всіх співробітників Редакційної Колегії журналу, а зокрема редакторку Н. Когуську з 20-річчям її невтомної праці. Бажаємо Вам кріпкого здоров'я і успіхів у праці і на будуче.

Залучуємо 25 дол. (чек) на прес. фонд.

За відділ ім. Св. Кн. Ольги в Лашін, Квебек:

А. Слав'юк, голова

Т. Клемба, секр.

Проголошення 1981 року Міжнародним Рокм Немічних Осіб, Генеральна Асамблея Об'єднаних Націй спрямувала всю увагу на дослідити та поширення інформації в користь ушкоджених осіб, щоб тим способом здобути для них більші права та нагоди до активного життя, і забезпечити їм повну участь у суспільстві. Всі зусилля та старання, щоб знайти розв'язки до їхніх проблем — повинні бути невід'ємною частиною національного стратегічного розвитку. До цієї потреби закликається всіх членів країн Об'єднаних Націй, — їхні уряди та організації, щоб приготувитись і втягнути у свою програму всі інформації, стан та потреби, і сугестії як можна поліпшити та уможливити живу участь в суспільстві фізично-немічним особам.

Цей рік заставляє нас обов'язково присвятити нашу увагу і включити в нашу програму цю так важливу справу, яка нас всіх торкається. По правді сказати — кожна людина до певної міри має якесь фізичне недомагання — дехто більше, а дехто менше. Одні не добачують добре зір не функціонує 100%, інші не дочувають а ще інші в руках чи в ногах не мають сили і не володіють ними так як треба; а деякі мають більш серйозні проблеми фізичні. Та не включаючи малих дітей, — кожна доросла людина старається по своїй змозі, і хоче бути фізично самостійною, — цебто доглядати себе без помічі інших. На жаль не всі мають це щастя. І якраз в таких випадках, де людина знеможена, каліка, слабосильна, старенька. Християнський, гуманітарний обов'язок та наша повинність є позитивно zareагувати на це звернення Об'єднаних Націй. Подати помічну руку тим, які приковані до крісла, чи до ліжка, або тим, що ходять з білою палицею в руках, і взагалі всім тим, що фізично немічні.

Для здорових щасливих людей, це не великий труд — відвідати хворого, принести квітку, книжку, розраду, — чимось прислужитись, щось потрібного привезти з аптеки чи з крамниці, — можна навіть повезти немічного до церкви або з ним вдома помолитись. Можна повезти його чи її до парку, чи на концерт. Благородне може бути й те діло, щоб виручити, — відпустити на часок, тих які зв'язані вдома, — доглядаючи хворого чи немічного, — і не мають змоги вирватись та віддихнути від своїх обов'язків. Будьмо певні що наша увага та поміч принесе сонечко та потіху тим бідним особам, які часом цілком занедбані, забуті.

Пригадаймо собі заповіді Божі: допомагати ближньому! Ніхто не знає що його чекає. Краще бути тим, що допомагає, чим тим, що потребує помічі. Будьмо вдячні, що ми в силі, щасливі, і маємо змогу допомогти іншим, менш щасливим. Віддаймо хоч один день в місяць і чергуймось з іншими, для потребуючої людини.

Домагаймось щоб уряд чи властители добували до публичних будинків, спадистий під'їздний шлях („ремп”), щоб каліки мали доступ заїхати на кріслах — чи до церкви, до інституцій, до музеїв, бібліотек, університетів, тощо. Щоб вони мали можливість користати з науки по школах, можливість працювати для заробітку. — Навчаймо і наших дітей бути помічними для потребуючих. Цими і багато іншими способами можна улегшити труднощі тим, яких доля прикувала часом на ціле життя, до немічного стану.

Цього року, цей рух допомоги поширюється по всьому світі і торкається кожного з нас, до всіх, які мають щире бажання допомогти тим, які мають труднощі доглянути свої потреби, чи брати участь у суспільному житті, — щоб вони також могли користуватись тими самими правами і вигодами, як всі інші. Усвідомляючи факт, що на світі є багато фізично-немічних осіб, — допомогу для них потрібно взяти нам під увагу, — відшукати, розпитати в громаді, в сусідстві, людей, які потребують і чекають на нашу поміч, розраду. За цю благородну прислугу Господь поблагословить нас ласкою своєю.

Поділімся нашим щастям як правдиві християни. Допоможим нашій церкві. Організуємо комітети суспільної опіки при кожнім товаристві, і при кожній громаді. Одна центральна суспільна опіка не може виконати багато без нашої особистої помічі. Будьте певні, що всюди є потребуючі, бідні, хворі, немічні, старенькі, — лиш їх потрібно відшукати. Вони також мають свою гордість, і воліють терпіти, голодувати, чим когось турбувати і завдавати труднощів. Зорганізуємо вечірню молитву в домі, де неможливо фізично-немічній людині учащати на Богослужбу до церкви. Помолімся разом з родиною за їх здоров'я. Ми їх піднесемо на дусі, — і нам стане легше на душі...

— Кожний з нас є частиною свого народу, парохії, громади, і співвідповідає за його (Докінчення на стор. 13-ій)

Про нову книжку з України

Як повідомляє Видавництво Смолоскип ім. В. Симоненка, що з України продістався новий твір Миколи Холодного „Про душу в пісні та про пісню в душі”. Автор цього твору — Микола Холодний, відомий в Україні і закордоном український поет-модерніст.

У своєму рукописі М. Холодний показує на основі фактичного матеріалу, як в Україні гине українська духовість, як її спотворює влада і як вона старається підмінити ту духовість ерзацом духовости, який вона сама творить. На багатьох прикладах, які автор зібрав будучи в різних відрядженнях, він вказує на поступенне завмирання української народної пісні і доходить до висновку, що разом з українською піснею вмирає українська духовість, а на її місце приходить російська пісня і російська духовість, які насильно імпортуються в Україну з Москви.

М. Холодний робить екскурс в далеку історію розвитку української пісні, зупиняється над питанням нищення її в царській Росії, порушує питання модерної української музики (напр. — чи є можливий український національний джаз?), в сатирично-гумористичний спосіб описує „свято російської пісні” на Дніпропетровщині, якого він був свідком.

Твір М. Холодного „Про душу в пісні та про пісню в душі”, який буде мати понад 200 сторінок, готує до друку В-во „Смолоскип” і він вже вкортці появиться книжковим виданням.

Автор твору М. Холодний народився в 1939 р., навчався в Київському університеті на філологічному факультеті, звідки був виключений в 1965 р. за писання віршів гострого національного і соціального характеру. Почав друкуватися в 1960 р., коли в українську літературу ввів його відомий літературний критик Степан Крижанівський. Статті і вірші М. Холодного були друковані в журналах „Жовтень” і „Дніпро”, в „Літературній Україні”, в українських виданнях в Польщі і Чехословаччині. В 1968 р. М. Холодний був заарештований за читання віршів біля пам’ятника І. Франкові в Києві, але скоро був звільнений. Знову був заарештований в 1972 р. Тоді ж, після посиленого психіатричного „лікування”, появилась покаєння заява за його підписом, зі стилю якої видно, що її автором не міг бути М. Холодний.

Нижче подаємо кілька уривків з твору М. Холодного:

„Наша пісня вмирала разом з народом і

разом з ним воскресала... З піснею на вустах вмирали наші батьки у ворожих катівнях. Зі скрипкою біля грудей передчасно відходили із життя кращі сини народу. Скидали шапку перед українською піснею і друзі і недруги... У добу так званого культу особи напівграмотні глаштаї гарячково запаленого і безславно згаслого „масовізму” по-вульгаризаторському вхопилися за девіз „хто був нічим, той стане всім”, як за якусь раптову, не залежну від їх особистого сумління, метаморфозу. В письменстві започаткувалася доба фальшивих героїв. До найрізноманітніших життєвих галузей, заодно й до духовної, прослизнуло безліч мудреців без мудрості. З прив’язаними до мутозчаних пут утинками, з перекинутих возів самозванці у стані афекту демагогічно шокували стихійні збіговиська перейняти з чужих вуст фразами, змісту яких самі не тямали. Не поступалися перед ними псевдотворці, що хлинули до поезії, до пісенної справи. Можна зрозуміти, чому упереджений радіослухач, шукаючи сьогодні в ефірі пісню, з відразу обминає довгі хвилі... Пісня, де віру в природу, віру в людське начало заступає віра в параграфи — така пісня виховує в людині безвольну істоту, перетворює її на гвинтика...

У безвиході нащадкам Хмельницького можна було пожалкувати по Польщі. По-перше, якою Польща не була поганою, то не вона принесла на Вкраїну нову форму рабства — кріпацтво. Бо поляк зневажливо називав українця „хлопом”. Нові господарі називають українців рідними братами”, впроваджуючи чорносотенство українською мовою...

Через пісню народу доходимо до розуміння його як нації... Нівелюється національний характер. Не зрівнятися колишній „шевченківській” хаті з сьогочасною селянською хатою: радіо, телевізор, електрика... Та „в тій хатині інші люди: і непривітні, і чужі”... Зникла з неї з давніх-давен властива вкраїнцеві гостинність”.

ПОЯВИВСЯ ДРУГИЙ ТОМ ТВОРІВ МИКОЛИ ХВИЛЬОВОГО

Балтимор (УІС „Смолоскип”). В Українському Видавництві „Смолоскип” ім. В. Симоненка тільки-що появилася другий том творів Миколи Хвильового.

П’ятитомник творів М. Хвильового видають спільно Об’єднання Українських Письменників

„Слово” і В-во „Смолоскип”. Головним редактором творів є проф. Григорій Костюк, сучасник М. Хвильового, відомий український літературознавець і вчений, автор багатьох книжок, почесний голова „Слова”.

Другий том творів М. Хвильового розпочинається вступною статтею Мирослава Шкандрія „Про стиль ранньої прози Миколи Хвильового” і до нього входять такі твори письменника: Я (романтика), Повість про санаторійну зону, Сентиментальна історія, Наречений, Бандити, Зав’язка (етюд), Вальдшнепи, Мати, Із Вариніої біографії.

Як до першого, так і до другого тому дано необхідні примітки на восьми сторінках, як рівнож опубліковано кілька рідкісних фотографій з 1920-их років.

Вступну статтю до другого тому творів М. Хвильового М. Шкандрій закінчує такими словами:

„У 1922-26 рр. „нова доба” ще тільки формувалася, набирала сталих форм, і в творчості переважали фрагменти, новелі, етюди і т.п. Від 1926 року вже стають наявні в творчості Хвильового спроби всеохопної синтези, яка одно-

часно завершила б його „етюди” і утвердила б ним пропагований активно-романтичний, вітаїстичний стиль. Цей другий етап творчості письменника теж обірвався передчасно: з „Вальдшнепів” та „Іраїди”, що були заплановані як романи на ширшій канві, — появилися тільки фрагменти.

Лишив нам Микола Хвильовий свої polemічні памфлети і ряд віршів та оповідань, в яких він перелив у поетичні образи аромат своєї доби і творчі шукання талановитого письменника”.

З нагоди появи другого тому творів М. Хвильового відбулися вже або заплановані літературні вечори в Торонто (20 березня), Нью Йорку (4 квітня), Філадельфії (5 квітня), Чикаго (23 травня), Дітроїті (24 травня). На цих вечорах виступали або виступлять проф. Григорій Костюк, проф. Юрій Луцький, д-р Остап Тарнавський, проф. Богдан Рубчак, Марко Царинник та інші.

Другий том творів М. Хвильового коштує 15 дол. і його можна замовляти безпосередньо у Видавництві (SMOLOSKYJ, P. O. Box 561, Ellicott City, Md. 21043, USA), або набути в українських книгарнях.

ПОДЯКА

З приводу похорону мого дорогого мужа, Томи Лазарука — від родини й від себе складаю сердечну подяку своїй родині й добрим приятелям за гарні квіти, за дар на Катедру Св. Івана, за дари на поборювання рака, як також за пожертви на Музей, Колегію, Інститут Св. Івана й на стипендію в ім'я покійного (N.A.I.T.).

Також дякую за численні картки співчуття, що отримала й які справді улегшували біль горем прибитої родини.

Також складаю сердечну подяку членкам відділу при Катедрі Св. Івана за приготування смачного обіду. Членкам, що принесли печиво на перекуску й на обід, щиро дякую. Бажаю всім кріпкого здоров'я, а покійному вічну пам'ять.

**Дружина Марія Лазарук,
сини: Богдан, Давид і Орест,
невістки Катруся й Сандра,
онуки Нілько, Павло й Тимотей.**

МІЖНАРОДНИЙ РІК ФІЗИЧНО-НЕМІЧНИХ

(Докінчення зі стор. 11-ої)

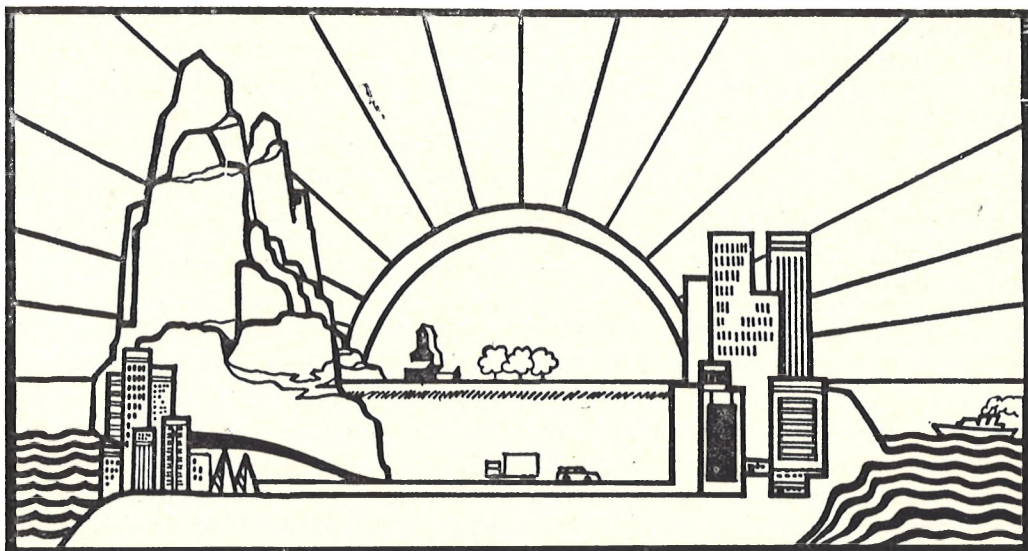
цілість. Господь сказав: „Що ви зробили для меншого брата, ви мені зробили”. Тому кожне товариство повинно займатись суспільною опікою, і взяти на себе відповідальність та виконати це важливе завдання. Перед нами українцями стоїть також обов'язок подбати і про німеччин та хворих в Україні, і на заслання. Найновіші звернення до нас по поміч закликає Організація Міжнародної Амнесії в справі Івана Стуса, Оксани Мешко і Алексія Никитина. Допоможим нашим братам, які кличуть нас, щоб хоч бодай листами домагатись про їх визволення від страшних мук. По адреси та інформації можна телефонічно звернутись до Амнесії Інтернешонал.

Галина Мельник
4.IV.1981

...ввесь слід свого духового життя народ дбайливо зберігає в народному слові.

Союз Українок Канади — Едмонтон, Альберта

Ви належите до Канади

...і Канада належить до вас

Канада — це ваша країна. Кожна провінція, кожне місто, кожне село. Атлантичні провінції на сході, наш чарівний район національної столиці, височезні Скелясті гори й усе поза ними на заході.

Країна неперевершеної природної краси; софістикованості і прямої сердечності; з осягом вакаційних переживань, яких не можливо знайти в ніякій іншій країні.

Цього року запізнайтеся з іншою частиною вашої Канади.

КАНАДА дає так багато

Canada
So much to go for.

Canadian Government
Office of Tourism

Office de tourisme
du Canada

Tatyana Mamonova in Edmonton

March 7, 1981

The Bi-national Mamonova Tour Committee of Edmonton sponsored the visit of the well-known Soviet Russian editor of "Almanach", who has been exiled from her country for her activities on behalf of women, and is now living in Paris with her husband and five year old son.

Two main themes emerged from her speech. These were:

1. That the Constitution of USSR gives women all rights and privileges, but the reality of life is vastly different.

2. That the Dissident Movement in the Soviet territories does not address itself to women's needs and either suppresses or ignores them.

She grew up and was educated in Leningrad in the 1960s under Khrushchev and a wave of liberalization. Literature and art began to flourish and a woman, Valentina Tereshkova had travelled in space. The Constitution assured her that Russian women were the happiest in the world. She was certain that women would have a chance to come to power and change society for the better. The reality was a picture of suffering. A woman was a "baba", expected to remain silent at home and in the work place. Though they received an education equal to men, they were not allowed to use it. After a "scientific investigation", the authorities established a "limitation of heavy labour" rule, which excluded women from all important jobs and pushed them back into remaining housewives and street cleaners, a much more exhausting work. In fact, a single woman who wished to freelance as a writer or an artist, can be jailed for vagrancy. But if she is married, she can then call herself a "housewife" and the KGB accept her as a worker.

As for the Dissident Movement, her contention is that the dissident men are as conformist in their attitude towards women as Soviet men are generally. For instance, the men in the dissident groups were not at all enthusiastic about her "Almanach" and felt very threatened by it.

The "Almanach" is a secret magazine, edited by Tatyana Mamonova and produced by twenty women and hundreds of supporters from Ukraine to Latvia. It is a collection of articles, poems and stories. It begins with an appeal to sisters all

over the world. "It is a scream of pain; a protest against exploitation. We cannot believe that life should so punish innocent beings simply for being women."

Ten hand typed copies were published on December 10, 1979, first anniversary of the Declaration of Human Rights. In an article entitled "Break the Wall of Silence", Nina Kehayan explains that the magazine represents the pluralism of thought of Soviet women from all areas and language groups of USSR.

Tatyana Mamonova had been called to KGB offices as early as in the 1960s when she first began writing. After December 10, 1979, she was called again and threatened with arrest if she persisted in being the editor of this "tendency ideological samizdat." Early in 1980, she and other women in Leningrad appealed to all Russian wives and mothers to persuade their husbands and sons not to fight in Afghanistan. Mamonova and two other women were arrested by the KGB and given twenty-four hours to leave the Soviet Union or face prison. Mamonova chose exile. She now lives in Paris where she continues to translate and distribute the "Almanach" for the women of the Soviet Union.

In her words, "I think woman is altruistic. She gives life and appreciates life. That is one of my main concepts. I think the woman is organizationally against war, for example, and nuclear and chemical destruction, and she can really save the world if she is committed to play an active role in government in different countries, the Soviet Union among them... In the USSR — and in the West too — a woman is educated in the spirit of hatred against women. I would like to call upon women to love each other."

Convenor of International Affairs
Submitted by *Helen Raycheba*
Ukrainian Women's Association
of Canada

ARE UKRAINIAN-CANADIAN WOMEN FIT?

Definitely! We are FIT mothers who conscientiously send our children to 'sadochok', music lessons, dancing and sport practices and Ukrainian school in addition to looking after their everyday requirements.

We are FIT wives who support our husbands in their businesses or careers, often physically as well as emotionally while efficiently running a home, preparing for all traditional holidays and entertaining graciously.

We are FIT volunteers and though there is a decline of volunteer workers, our members still fill executive positions in our cultural and church organizations as well as in the community.

We are FIT top-executives and career women — in our midst are judges, doctors, writers, lawyers, actresses, a senator, a vice-president of a crown corporation and a Member of the Order of Canada.

We are FIT-to-be-tied! — often because of our hectic schedules. BUT, are we PHYSICALLY FIT?

A fit individual is defined as one who is able to meet the demands of an active life and still have ample energy to enjoy leisure time pursuits and meet unforeseen emergencies. The components of physical fitness include:

Body weight and composition — are you overweight?

Muscular strength and endurance — do you have backaches because of weak muscles?

Flexibility — are your joints and movements stiff?

Cardio-respiratory fitness — does a flight of steps leave you breathless? Perhaps we can roughly assess our own fitness level but the Canada Fitness Survey will be measuring these components, country-wide, in a unique and ambitious undertaking.

In February, 1981, Fitness Canada, a federal government agency, funded and instigated the most comprehensive survey of physical fitness ever conducted in Canada called the Canada Fitness Survey. Interest in physical fitness in recent years grown. To gain a better understanding of present fitness levels and to provide guidance for those involved in administering or planning physical recreation activities, the survey is being conducted in 82 communities all across Canada. Over 13,500 households will be visited during the six month study, representing about 40,000 people from 10-69 years of age.

In addition to a series of fitness tests, all conducted in the home, participants will answer a self-administered questionnaire. Each person will receive an evaluation of heart efficiency, blood pressure and percent of body fat along with recommended levels for their age, sex and body size. The final results will not be out until next spring but even mid-way through the survey, some interesting findings have been noted. The highest percentage of households who refused to participate in the survey were basically in three groups — low income, ethnic families and senior citizens. By the end of the survey there will be many other meaningful and interesting statistics.

Some of our Ukrainian-Canadian households may become Canada Fitness Survey participants, thereby benefiting from the personal assessment and counselling. From this advice we may be motivated to take positive steps towards improving our own physical condition or be spurred on to continue our already established fitness programs. However, if we plead lack of time or opportunity, then we are no different from large numbers of women who give these reasons for not participating in sufficient physical activity. Still, some of the busiest Canadian women, find time for being physically active which in turn helps them better handle their extensive work loads. Understandably, a fitness program tailored to the life-style of the individual will be more successful than following someone else's carefully planned regimen.

Maureen McTeer, lawyer and wife of Opposition Leader Joe Clark, bicycles or skates with her daughter on a regular basis. By organizing her precious time she combines two important priorities, spending time with her child and maintaining her own fitness. Cross-country skiing is another private family activity which is exceedingly important to the Clarks who are constantly in the public eye.

The well-known CBC television newscaster, Jan Tennant, enjoys a daily jog and though travelling may interrupt this routine, she gets back to her workout on her return. She feels, "When you exercise regularly, you know something important is missing in your life when you stop".

Alberta's first woman senator, Martha Biellash has a completely different life style and her physical activity must be designed to suit this.

A wife, mother and grandmother of four, Senator Bielish persevered through physical problems including phlebitis which could have incapacitated less disciplined individuals. Maintaining a farm with her husband and curling, were combined with a busy schedule of community work with church boards, home and school associations and a deep involvement with women's organizations. In spite of her hectic pace in Ottawa, she works in a walk from apartment to Senate offices. Most week-ends and government recesses find Martha Bielish flying West to resume her physical activities at her Warspite farm.

A career woman of 30 years, Judge Valerie Kasurak, Court of Canadian Citizenship of Windsor, is fortunately blessed with excellent health and boundless energy. Judge Kasurak works a 40-50 hour week besides serving on the Board of Governors and Executives, University of Windsor; Director and Executive, Chamber of Commerce; and Director of the Windsor Symphony. Though Valerie Kasurak does not follow a rou-

tine physical program, her gardening and many activities create a fast pace which she feels maintains her stamina.

One of our younger Ukrainian-Canadian career women, Linda Lazarowich, former Director of the Ukrainian Museum of Canada may now have more opportunity for a wider fitness program. She is presently at the University of Manitoba working towards her Masters of Historic Costume/Textiles. Ms. Lazarowich feels more productive and has greater energy because of her varied physical activities — swimming, cycling, walking and jogging, as well as performing her own various ballet-related exercises several times a week.

Different women, different lifestyles, therefore a need for different activity programs. Fortunately, fitness material is readily available from many sources so it is up to us to work out our own personal activity plan. Then, we can add physically FIT to our other FIT categories.

Doreen Keir

MINISTER OF COMMUNICATIONS ANNOUNCES FEDERAL FUNDING FOR THUNDER BAY ARTS CENTRE

Thunder Bay — Communications Minister Francis Fox today announced that the federal government has committed \$3 million towards construction of the Thunder Bay Arts Centre. Federal funding for the project is being made available through the Special Program of Cultural Initiatives of the Department of Communications.

Speaking at a news conference here today, Mr. Fox underlined the importance of the Thunder Bay Arts Centre as a facility which will not only meet the highest professional standards in providing a new home for the Thunder Bay Symphony Orchestra, but which will also serve as a focal point attracting leading Canadian and international music, dance and theatre companies to Thunder Bay.

"I am pleased that the Government of Canada has been able to play a significant role in supporting this project," stated Mr. Fox. "This will be the first centre of its type in Thunder Bay and in all of Northwestern Ontario, serving a potential local and regional audience of more than 200,000 people."

"Of equal importance are the opportunities this new facility will offer to local performing

arts groups," added Mr. Fox. "Once completed, the Thunder Bay Arts Centre will enable local groups to display their talents to a much larger segment of the population than ever before. This, in turn, will help to ensure the vitality and diversity of the performing arts in this region of Canada."

The Thunder Bay Arts Centre will have a maximum seating capacity for 2,000 people with a multi-use auditorium that can be adapted for both large-scale and smaller productions.

In his remarks, Mr. Fox also drew attention to the broadbased local support for the project as well as to the close co-operation involving the federal, provincial and municipal levels of government and the private sector.

"Through the Special Program of Cultural Initiatives, the Government of Canada is actively working to meet the needs of artistic and cultural organizations and institutions across Canada," stressed Mr. Fox. "With the establishment of this new arts Centre, the City of Thunder Bay will soon take its place in the mainstream of the performing arts scene in Canada."

Information: *Brad Mann* (819) 997-4740

Кладемо китиці нев'янутих квітів на свіжу могилу
дорогої членки, бл. п. Марії Гавриш, яка упокоїлась 4
березня 1981 р. і засилаємо \$15.00 на журнал „Промінь”.
Покійній вічна пам'ять.

Р. Фарина, Д. Петрів, А. Смит, ЕДМОНТОН

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ
СОЮЗУ УКРАЇНОК
КАНАДИ

Український Музей Союзу Українок Канади — Манітобська Філія

Звіт голови Манітобської Філії Українського Музею Союзу Українок Канади за дворічний період від 20-го листопада 1978 р. до 15-го листопада 1980 р.

Управа Філії складалась з таких осіб:

Орися Лучак — голова

Ангелина Павлик — куратор та представниця до провін. філії

Анна Юрейчук — 1-ша заст. голови

Кароля Романик — 2-го заст. голови

Василина Кутна — рек. секр.

Теодора Гаврисишин — коресп. секр.

Маргарета Пестрак — касирка.

Ч л е н к и : Марія Кушнірик, Емілія Луценків, Соня Пелех, Одарка Сморець, Франя Юрків, Марія Мандзюк-Сеніцька, Розалія Кондра, Зеновія Крип'якевич, Галина Онуфрійчук, Катерина Мех, Галина Бабій.

Ч л е н к и з офіційного становища — добродійка Юстина Лучак, голова манітобської управи С.У.К.

За звітний час Комітет Філії Музею відбув 12 засідань. Пані Юрейчук і пані Павлик взяли участь в дводенному семінарі, влаштованому з рамени Манітобських Музейних Асоціацій міста Вінніпегу, де обговорювались справи збереження музейних речей та експонатів. В цей час вони відвідали різні музейні приміщення, як представниці нашого музею.

В Катедральній залі, 18-го березня 1979 р. влаштовано демонстрацію-показ ткання. Ця okazія дала нагоду учасникам познайомитись з тканням курсантів, що навчала пані Кароля

КУРС ТКАННЯ — 17-ого до 28-ого СЕРПНЯ
1981 Р.

Вже шостий рік Український Музей Канади, за прихильним ставлення Школи Красного Мистецтва в Бенф, влаштовує курс ткання на середньому рівні. **Петруся Керов-Пелех** буде інструкторкою курсу, в який буде включено історію, техніку та традиційні поєднання кольорів і візорів, що вживаються в тканні практичних і декоративних українських рушників.

З аплікаціями просимо подавати зразки своєї праці, як також листи рекомендацій. Можна одержати стипендію Дарії Янди на покриття коштів курсу. За дальшими інформаціями просимо вдаватися на адресу:

The Banff Center of The Arts,
Ukrainian Weaving Program,
Box 1020

The Banff, Alberta T0L 0C0
(403) 762-3391

Романик. Пані Романик і пані Юрків й цей час навчають і провадять курси ткання в залі Катебри Пресв. Тройці у Вінніпегу. Наша Філія Музею одержала \$1,000.00 від Шевченківської Фундації, за що закупили один столовий вар-стат.

У Брендон, Манітоба, дня 10-го березня 1979 р. відбувся фестиваль Української Культури й Мистецтва, що його наші представниці пані А. Павлик і пані Р. Кондра відвідали. На цьому фестивалі наші представниці мали виставку українських вишивок та книжок, які своїм змістом висвітлювали українські строї.

Перший з черги „Ярмарок” відбувся 26-го травня 1979, на площі Катебри Пресв. Тройці у Вінніпегу. Цей ярмарок був дуже успішний з чого філія музею мала фінансовий доплив майже біля двох тисяч доларів. Комітет „Ярмарку” очолила пані Кароля Романик; догляд і організацію столиків музейних — добр. Лучак; організаторка винаймних столиків — Орися Лучак; організаторка „Гаражних” речей — пані Анна Юрейчук.

Пані Ангелина Павлик була нашою представницею на Всеканадському З'їзді СУС, що відбувся в серпні 1979 року в Гемільтоні. На З'їзді вона склала привіт від нашого музею.

Панна Линда Лазарович, директорка головного музею у Саскатуні, прибула до Вінніпегу в дні 13 і 14-го грудня 1979 р. і очолила семінар в справі каталогування музейних експона-

КОМІТЕТ ФІЛІЯ МУЗЕЮ (МАНІТОБИ) 1980 - 82

Перший ряд, зліва направо: Маргарета Пестрак — касирка, Ангелина Павлик — кураторка, Оріся Лучак — голова комітету, Касилина Кутна — рекордова секретарка, Теодора Гаврисишин — коресп. секретарка.

Другий ряд: Одарка Сморењг, Анна Стельмашук — голова Манітобської Пров. Екзекутиви С.У.К., Галина Онуфрійчук, добр. Юстина Лучак, Зиновія Крип'якевич, Франя Юрків, Каруся Осачук, Оля Ферій, Стефанія Петрів.

Немає на знімці: Каролі Романик — 1-шої заст. голови, Марії Мандзюк-Сеніцької, Розалії Кондри, С. Собкович, В. Савчук, Ірини Кравчук.

тів. Всі ті, що взяли участь в цьому семінарі були дуже задоволені з цього приводу, бо мали нагоду познайомитись з найновішими методами каталогування.

Відбуто виставку української писанки на запрошення інтернаціональної організації „Вел Дрілерз” конвенції, що відбулася в Рамада Інн у Вінніпегу, дня 14-го березня 1980. Наша Філія музею приготувала традиційний святочний великодний кошик, а при тому було продемонстровано, як писати писанки. Пані Петруся Глинка говорила на тему: Українські Великодні Традиції, за що філія музею висловлює щиру подяку. На закінчення подано було смачну перекуску, яка складалась з українського печива.

Філія музею найняла до праці студентку панну Марійку Шпитковську, яка зайнялась виключно каталогуванням музейних експонатів. Практику каталогування панна Шпитковська відбула в центральному Музею в Саскатуні і тоді працювала в нашому музею від 2 червня до 1-го вересня 1980 р.

З черги другий „ярмарок” відбуто на площі Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпегу дня 31-го травня 1980 р. Цей ярмарок був досить успішний з чого прибуло до каси понад дві тисячі

доларів. Головою „Ярмарку” була Оріся Лучак; догляд і організація столиків музейних — добр. Ю. Лучак; організаторка винаймних столиків — Кароля Романик; організаторка „Гаражних” речей — Маргарета Пестрак. В травні наступного року плянується з черги третій „Ярмарок”, отже прохання до усіх готуватись до нього, щоб цей „Ярмарок” був успішний.

Пані Ангелина Павлик була представницею на Окружному З’їзді Союзу Українок Канади в Давфіні, Ман. 7-го червня 1980 р., де говорила про працю нашого музею.

В Саскатуні 24-го травня 1980 р. відкрито Всеканадський Музей Союзу Українок Канади, на якому були присутні членки нашого Музею. Пані А. Павлик склала привіт в імені чотирьох філій музею в Канаді.

Членки нашого музею, пані Романик і пані А. Павлик і в цьому році виконали ролю учительок ткаання, української вишивки та викладів про історію і походження строїв, для курсантів „Літніх Курсів” при Колегії Св. Андрея у Вінніпегу. Для батьків студентів Української Танцювальної Школи при Катедрі, пані А. Павлик викладає курси української вишивки що середі на протязі шкільного року.

Голова музею, О. Лучак, виголосила доповідь на тему „Культурно-Освітня праця Музею”, на окружному з’їзді в Толстой, Манітоба, що відбувся 14-го вересня 1980 р.

Пані Люба Кут, референтка головної управи Музею в Саскатуні відвідала Манітобу з доповіддю та транспарентами про Музей. Маршруту приготували Союз Українок Канади та Філія Музею.

Відбуто „Ромедж сейл” в залі Катедрі Пресв. Тройці 22 жовтня 1980 р. з чого прибуло до каси приблизно двіста доларів.

Наш музей відкритий від 15-го червня до 15-го вересня для вигоди публіки від години 10-12-ої ранку і від 2-4:30 по полудні. Членки добровільно доглядають музей, за що їм належить щира подяка і признання!

Музей в цьому році приготував транспарентні афіші трипільського стилю для вжитку в проголошені будучих активностей нашого музею. Рівнож приготовано офіційний напис для вжитку під час виставок. При музею є кіоск, де можна набути різні речі. Прихід з цього призначений для потреб музею. Побажаним є, щоб члени та приятелі музею дарували речі до на-

шого кіоску.

Висловлюємо щиру подяку усім що допомагали нашому музею, подаючи: експонати, історичні фотографії, книжки та інші речі, на протязі останніх двох років. Зокрема висловлюємо щиру подяку щирим жертводавцям та помічникам музею, як пан Василь Буряник, що майже стало жертвує цінні книжки, які віддзеркалюють українську культуру!

Сподіваємось, що і в будучому наш музей зможе користатись добродійними пожертвами нашого українського загалу! Музей має в плані певну розбудову, побудову нових й конечно потрібних шаф для зберігання експонатів, тощо.

Висловлюю щиру подяку членам комітету, зокрема кураторці, пані А. Павлик, яка не жаліє ані труду ані часу, і почерез її посвяту музей має змогу ширити знання про нашу багату спадщину. Висловлюю щиру подяку голові Пров. Екзекутиви С.У.К., добр. Ю. Лучак, за її прихильність та кожнаразову присутність на зборах нашого музею.

Голова Управи Манітобського Музею
Орися Лучак

ПИШЕМО ПИСАНКИ

Ярема і Яків Новицькі пишуть писанки.

Ярема і Яків Новицькі, яких бачимо на знімці є учнями Рідної Школи громади Собору Успіння Пресвятої Богородиці в Оттаві. Усі діти цієї школи вчаться не тільки писати і читати,

але також запізнаються з культурними здобутками свого народу, в тому з його мистецтвом.

Наближається великодні пора, з якою пов’язані віковічні традиції писання писанок. Отож під доглядом своєї учительки Галини Михальчук, діти вивчають значення писанкового орнаменту, історію його, та спосіб писання.

Через розмалювання, звичайне яйце перетворюється в писанку. Яйце покрите знаками — символами, робиться саме символом. Значення писанкових орнаментів, тих символів, вияснює нам наука археології і етнографії.

З писанками є також пов’язано багато легенд, які виникли у християнській часі на Україні.

Символічні знаки на писанках, вживаються на всіх просторах України, що означає нашу єдність.

Правильне вивчення цього мистецтва і продовження традицій, робить нас одним неподільним українським народом.

В Оттаві живуть світової слави фотографи — Карш і його брат Малак. Вони цікавляться орнаментальним розмалюванням і красою української писанки. На світліні зробленою п. Малаком бачимо українських школярів, які продовжують цю гарну українську традицію.

Г. Михальчук

Привіт Єлені Романюк в День Уродин

Другого червня ц.р. сповняється 90 років життя пані Єлени Романюк, нашої дорогої Мами і Бабуні. Єлена Романюк, родом з дому Воробець, народилась в селі Снятин, повіт Залуче, Галичина. Ще малою 6-літньою дівчиною приїхала до Канади зі своїми батьками, які шукаючи кращої долі та кращих умовин життя, поселились на фермі в околиці Завальє, Альберті.

В 1911 році Єлена виходить заміж за Івана Романюка. Спочатку це молоде подружжя живе в Едмонтоні, але в скорому часі переїжджає на ферми в околиці Ендрю, Альберта. Єлена та Іван, як і всі інші піонери, завзято працюють з надією, щоб колись краще жилося їхнім дітям. У 1945 році умирає муж Іван і Єлена разом зі своєю дочкою Марією рішенням відкрити крамницю жіночої одягу в містечку Ендрю, Альберта. Це підприємство продовжують аж до 1962 року, коли рішенням вийти на заслужений відпочинок до Едмонтону.

Пані Єлена Романюк зразу стає членкою церковної громади Св. Івана в Едмонтоні. На протязі життя старалася виконувати свої обов'язки супроти своєї Церкви та своїх складових організацій, зокрема Союзу Українок Канади, якого вона є довголітньою членкою.

Дочки Єлени: Параска Котик-Басараб, Марія Романюк, Гануся Тимчишин та добр. Юстина Лучак, завжди відчували та користувались

Єлена Романюк

материнською любов'ю та жертвенністю своєї матері, Єлени. Пані Єлена утішається своїми 9-ма внуками та 15-ма правнуками.

Отже, наша дорога Мамо і Бабуню, ми вітаємо Вас з 90-літнім днем уродин та з глибини серця наших висловлюємо разом найщирішу подяку за Вашу постійну любов та старання для нас й бажаємо Вам Многих Літ і доброго здоров'я!

На Многії Літа, Мамо й Бабуню!

**о. Дмитро і добр. Юстина Лучаки,
Орися, Тарас і Мирон
Вінніпег, Манітоба**

З ЮВІЛЕЮ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ВАСИЛЯ І АННИ ОСТАШІВ

В числі 3 з березня, на стор. 27 був надрукований допис про ювілей подружжя п-ва Василя і Ганни Осташів, якого тут доповнюємо коректуємо: Ювілятів вітали їх діти — 10-літній син Василько і дочка Колін.

Ювілей 25-ліття подружжя зорганізували своїм батькам їх діти та приятелі в суботу 22 листопада 1980 року. Бажаємо ювілятам Божого благословення на многії літа від нас усіх з родиною, від брата Василя і сестри Насті.

**Мама Анна Ф. Бельбас,
Росбурн, Ман.**

На знімці посередині ювіляти Василь і Ганя Осташі, коло них їх дочки і син Василько напереді, по боках їх зяті. Ці діти робити своїм родичам 25-літній ювілей.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

В. Лучук

ТАНОК СОРОК

На поляні
під сосною —
гарно-весело
весною.
Дві сороки —
білобокі
повпирали
крила в боки.
Їм на скрипці
коник грає —
вниз і вгору
смик літає.
Чорний жук
з-під зелен листу
дме в трубу
у голосисту.
А дзвіночки
голубенькі —
дзеньки-бреньки!
Дзеньки-бреньки-
Ну й таночок!
Ну й танок —
в білобочок,
у сорок!

глядати, — каже дідусь. — А
ще — хто йтиме вулицею, при-
томиться, а тут — лавочка. І
згадає нас із тобою добрим
словом.

У ЛУЗІ

Ой як гарно у лузі! Трава
хвилями перекочується. А по
ній червоні зірки палахкотять
— лугові гвоздики.

Тетяна одразу кинулася бу-
кет збирати. А Тарасик постоя-
в, оглянувся довкола. Чи не
пора траву косити? Знайшов
замашну гіллячку — ось і коса.
Розмахнувся з усього плеча і
пішов косити, ледь згинаючись.
Не скажеш, що не дід Матвій.

Зупинився, витер піт.

— А гарна травиця- Добре
сіно буде!

І до Тетянки:

— Тетянко, як нарвеш букет,
то бери граблі. Будеш сіно
гребти.

ВЕЛИКИЙ МРІЙНИК

Жив собі, був собі колись
великий мрійник. За його часу
люди й гадки не мали ні про
літаки, ні про підводні човни,
ні про телевізори... А він, на
диво всім, вигадав повітряну
кулю, на якій кілька сміливців
змандрували чи не весь світ,
придумав гармату, що послала
космічний корабель аж до Мі-
сяця...

Цей мрійник жив у Франції.
Він був письменником. І звали
його Жюль Верн.

Запам'ятай це славне ім'я.
Коли ти підростеш і навчишся
читати, то всім серцем полю-
биш його чарівні книжки „Ді-
ти капітана Гранта“, „П'ять
тижнів на повітряній кулі“,
„Таємничий острів“, „П'ятнад-
цятилітній капітан“ і багато
інших.

Василь Чухліб

Лавочка під липами

За хвірткою, під липами, дід
Матвій із Тарасиком майстру-
ють лавочку. Закопали два
стовпці, приладнали до них
широку, гладенько вистругану
дошку.

Ось і готова лавочка.

Тарасик швидко всівся на
ній, босими ногами гойдає.

— А так, — усміхається ді-
дусь, — по роботі можна й пе-
реочити.

Крекчучи, він також сідає на
лавочку, запалює люльку.

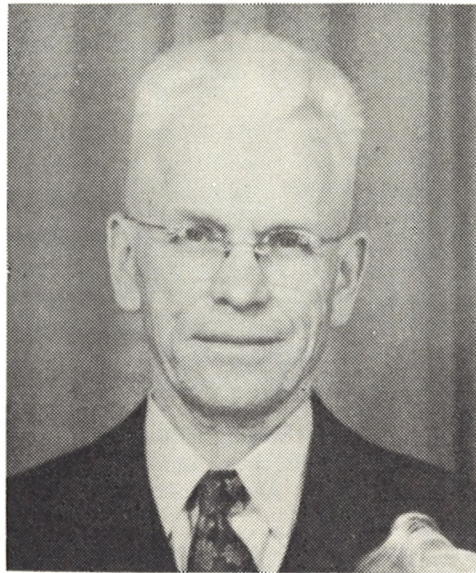
— Буде тепер де череду ви-

БЛ. П. МАРІЯ МИКИТЮК

(У першу річницю її упокоєння, 28 березня 1980 р.)

Марія Микитюк

Семен Микитюк

**„Тому що я живу — Ви будете жити” (Апокрифа 22:5)
Там ночі вже не буде, а ті, що там будуть жити,
не будуть мати потреби світла, ані сонця, бо Господь
Бог освітить їх на віки вічні”.**

До такої оселі покликав Господь Марію Микитюк, після її багатоплідного земного життя.

Марія Микитюк, дочка Николая і Ксені з дому Скворонських, народилася 13 липня 1893 р. в селі Деренівка, Тербовельського повіту в Західній Україні. До Канади приїхала 1901 р. з мамою до батька, який раніше прибув до Канади і жив в околиці у Сейнт Норберт, Ман. Тут Марія виросла як дитина піонерських батьків.

У 1911 р. Марія вийшла заміж за учителя, народовця-патріота Семена Микитюка. Перша школа, в якій він дістав посаду учителя, була То-го, пошта Борщів в Альберті. Тут Марія почала нове життя, бо крім своєї домашньої праці, вона помагала своєму чоловікові в школі. Тут вони зорганізували першу освітню установу, „читальню”, аматорський гурток, приготували вистави, концерти, відчити — вели велику культурну працю. По шкільних годинах навчали дітей української культури, а зимою навчали старших людей англійської мови. Учителів часто переносили з одного місця на друге, і так де лише вони оселялись виросла при школі громадка. При кожній нагоді закликали родичів, щоб вони посилали своїх дітей до вищих шкіл, а молодь заохочували вписуватись на університети, щоб українці були своєю освітою рівні з іншими народами, які живуть у Канаді.

В 1919 р., родина Микитюків переселилася до Ґудів, Саск., де відразу обидвоє включилися в громадське й культурно-релігійне життя. Марія брала активну участь у праці Сестрицтва, яке з часом перетворилося на відділ Союзу Українок Канади. Вона організувала і сама виступала в імпрезах-концертах, декламувала поезії, при-

готовляла і виголошувала доповіді, часто грала головні ролі у більших представленнях, а прибуток з таких імпрез йшов на піддержку Народнього дому, на купно книжок до бібліотеки, на потреби церкви.

Через брак здоров'я, Марія і Семен перебралися у 1952 р. до Вернон, Б.К., де далі продовжували вкладати свої зусилля й енергію в культурно-народню працю.

У серпні 1958 р., невмолима смерть забрала Семена з родинного вогнища, і Марія залишилася вдовою. У 1970 р. Марія переїхала до дочки у Вінніпег, де проживала вже до кінця свого трудолюбивого життя. Бл. п. Марія похоронена на цвинтарі у Вернон, Б.К.

Марія і Семен були відомі жертводавці на церковні і народні цілі, особливо на Інститут ім. Петра Моголи в Саскатуні, та Інститут Св. Івана в Едмонтоні, і відзначені почесною грамотою того Інституту. Марія була відзначена у 1958 р. Пропам'ятною грамотою у 40-ві Роковини Відродження УГПЦ в Канаді. В 1966 р. була відзначена грамотою Союзу Українок Канади, а у 1968 р. була нагороджена „Особливою Соборною Ювілейною грамотою 1918-1968” УГПЦ в Саскатуні.

Покійна Марія залишила в горю й печалі сина Ярослава з дружиною Анастасією з роду Павлишин в Ґудів, Саск., дочку Ярославу з її мужем Мирославом Карп'яком, 5 внуків, 5 правнуків, одного брата, одну сестру, та багато добрих приятелів-друзів.

Вічна їй пам'ять!

У пам'ять Марії і Семена Микитюків, їх діти Ярослав і Анастасія Микитюки, Мирослав і Ярослава Карп'яки, пожертвували на нав'янутий вінок такі суми: \$150.00 на „Український Голос”, \$500.00 на Музей в Саскатуні, \$50.00 на „Вісник”, \$100.00 на катедру Пресв. Тройці у Вінніпегу, \$200.00 на „Промінь” і \$2,000.00 на Колерію Св. Андрея у Вінніпегу.

САСКАТУН ПРИ ПРАЦІ

День Членства і Української жінки

Відділ Союзу Українок Канади ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні віддавна втішається славою активної праці. Крім спільних обов'язків у катедральній громаді Пресв. Тройці, відділ має свої окремі ділянки праці та сезонні проекти.

Кожного року в місяці лютім відділ влаштовує імпрезу відзначення членства в поєднанні з святом української жінки. Така імпреза відбулася 22 лютого ц. р. при співучасті місцевого громадянства. Діловите жіноцтво прикрасило залю відповідно до свята, а столики, при яких засіли учасники, накрито вишиваними скатертинами. Настоятель Катебри прот. М. Олесюк відкрив імпрезу молитвою, а вступне слово сказала голова відділу Марія Воронюк, яка була керівником програми.

На цій імпрезі офіційно прийнято одинадцять нових членок, переважно молодих дівчат, кожна з них була окремо представлена. Цією точкою займалася референтка членства Анна Гарасимчук з допомогою членів її комітету, до якого входять — Анна Клапошак, Ольга Кей, Вікторія Рак.

Церемонію відзначення членок почесною грамотою за 25-річну приналежність до Союзу Українок Канади перепроводили заступниці голови відділу — Анна Клапошак, Ольга Кей, Вікторія Рак. Відзначено Наталю Кіндрачук, Ольгу Стефанюк, Олесю Кіндрачук, Олесю Стефанюк, Марію Калин, Анну Федейко, Анну Гунчак, Павліну Лоренз.

Друга частина програми складалася з промови про Лесю Українку сумківки Дарусі Михайлюк і панельної дискусії питань та відповідей про Союз Українок Канади. Запитували молоді учительки державних шкіл — Петруся Гаврилів, Алісія Клапошак, Ірина Зузак. Відповідали Марія Ткачук і Марія Гарбус.

Референтка „Променя” Марія Гарбус дала заклик приєднувати нових передплатників цього журналу та вчасно відновляти передплату. За прийнятою традицією прихід з цієї імпрези призначено на пресовий фонд

„Променя”. Поміж головними точками виступали сумківки з співом. На закінчення відбулася в дружній атмосфері чайна гостина.

З діяльності СУМК

Особливу увагу віддає відділ сумківцям при Катедрі. Молодшим відділом опікується Розалія Керельчук, а старшим відділом Славка Олексин і Марія Гарбус. Їм допомагає прот. М. Олесюк. Обидва відділи відбувають свої сходи кожного місяця, перепроводжують їх українською мовою, а на потребу двомовно, протоколи в українській мові, читають на сходах українські вірші, відвідмічуючи роковини Тараса Шевченка і Лесі Українки, брали участь у релігійному семінарі і „ворк-шоп” про драму і провідництво, пишуть писанки. Для розваги відбувають періодичні прогульки. Сумківці мають свій хор під управою сумківки Бренді Бальон. На концертних виступи сумківці вбирають свій однострій — двічата у вишиваних голубих суконках, а хлопці в голубих жакетах і білих сорочках.

В катедральній громаді увійшла традиція влаштовувати щорічно Концерт Молодих Талантів. Серед дітвори і юнацтва все бувають одиниці, що мають замілювання і талант в якійсь галузі мистецтва — у співі, інструментальній музиці, віршуванні, сценічних вмілостях, танках і подібнім. Такі одиниці зголошуються до виступу на концерті. Пописами своїх талантів молодь вростає в життя громади і набирає охоти далі розвивати свою спеціальність. Така імпреза відбулася успішно 15 лютого цього року.

Провінційна Рада КУК на Саскачеван влаштовує в Саскатуні щодва роки (давніше щороку) Конкурс Українського Мистецтва для української молоді з цілої провінції. В цьому конкурсі беруть участь сумківці та отримують трофеї за свої пописи. На закінчення шостого Конкурсу в неділю 15 березня ц. р., українська молодь Саскачевану відзначила роковини Тараса Шевченка мистецьким концертом, в якому сумківці з нашої громади брали участь.

С. С.

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ І ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК ГАМІЛЬТОН

Кожного року відділ ім. Лесі Українки в Гамільтоні влаштовує весняний чай, на яким відзначає членок Союзу Українок за 25-річну працю, а разом з тим приймає та вітає нових членок відділу. Імпреза ця відбулася 12 квітня 1981 року в залі Собору Св. Володимира.

Програму імпрези відкрила пані А. Криворучко відповідним словом. Молитву провів парох о. Равлюк. Голова відділу Галя Олексюк привітала присутніх, особливо тих членок, які того дня відділ і управа відзначували за 25-річну діяльність в Союзі

Українок Канади. Пані Олексюк поклікала кожна з них, вручувала їм корсаж, вітала кожна і бажала успіхів в майбутньому. Слідуючі членки були відзначені: пані Е. Роман, пані Кульчицька, пані Смирнів, пані Г. Липка, пані О. Сушко, пані А. Дудар.

По цім пані Н. Бол представила головну доповідачку пані О. Качур. В програму імпрези входило висвітлення прозірок з подорожі пані Качор в товаристві пані І. Пепер. Вони обидві об'їхали такі країни, як Тайленд, Гонг-Конг, Бурма та інші. Спостереження та розповіді до світлин були дуже цікаві, як живуть люди в інших країнах світу.

Гостем була у нас також добр. Леся Удод з Вінніпеґу, як почесна

гостя наливала чай в товаристві добр. Равлюк, в другій черзі чай наливали референтка журналу Анна Корній і добр. Демчук.

Анна Корній, рефер. журналу

Просимо поправити

В числі журналу з березня, на стор. 30 у дописі „Привітання в новім домі” додати до пожертв — \$5.00 — Анна Добровольська, поправити прізвища — Анна Залубняк (Балуз-няк), Анна Сігикало (Січкало).

Редакція: Просимо дописувачок писати виразно прізвища в дописах і річних звітах. Для редакції і складачів це велика трудність вгадувати.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ВІДДІЛУ ГОДСОН БЕЙ, САСК.

В неділю 8-го лютого 1981 р. відділ Союзу Українок ім. Ольги Кобилянської в Годсон Бей святкував свій ювілей 25-ліття. Свято почалось ранком Службою Божою в церкві, під час якої парох о. Євген Стефанюк відправив Молебень за здоров'я членок і Панахиду за членок, що відійшли у вічність.

Після Служби Божої всі перейшли до Народного Дому на обід. Заля на це свято була гарно прибрана, столи застелені обрусами і вдекоровані прапорчиками. На головнім столі було три колачі з свічкою, прапорці, а при сцені стояв прапор товариства.

Заступниця голови Єлисавета Рудичук привітала гостей і була передсідницею. Слідувало вшанування членок за їх 25-літню і більше працю. Голова відділу Анна Словська по черзі представляла кожну членку, а уступивша голова Олена Лисан приціпляла корсаж, а грамоту Союзу Українок Канади і відзнаку вручувала Єлисавета Рудичук.

Вшановані були: дві перших вписаних членки за 35 літ праці — Єва Кулик та Ірина Гоменюк, дві переходилових членки Союзу, що відслужили 50 літ в організації були: Геня Кондра і Софія Зип, також Анну

ВІЗНАЧЕНІ ЧЛЕНКИ — зліва направо: уступивша голова Олена Лисан, Геня Кондра, Софія Зип, голова Анна Словська, Єва Кулик, Ірина Гоменюк, Анна Набозняк.

Словську за 32 роки активної праці, про яку промовляла Ірина Гоменюк і Анну Набозняк.

Перший привіт склав голова церковної громади Г. Лисан і голова Українського Народного Дому Іван Щербан. Привіт від Централі Союзу Українок Канади з Едмонтону прочитала Ірина Гоменюк.

В коротких і теплих словах о. Є. Стефанюк висловив признання членкам відділу за їх довголітню та нев-

томну працю для добра організації, українського народу та нашої рідної церкви. При цій нагоді присутні склали \$87.00 на журнал „Промінь”.

На закінчення голова відділу Анна Словська склала ширю подяку організаторам та учасникам цього свята, чим вшанували всіх членок відділу ім. Ольги Кобилянської. Ювілейне свято закінчено гимном „Ще не вмерла Україна”.

Ірина Гоменюк

З ЮВІЛЕЮ ВІДДІЛУ У ГОДСОН БЕЙ, САСК.— Зліва направо сидять: Євдокія Стреківська, Марія Держак, о. Євген Стефанюк, Геня Кондра, Єва Кулик, Анна Набозняк; другий ряд: Маргарета Бойчук, Марія Процишен, Софія Зип, Стефанія Звезда, Маріянна Кулик, Ірина Гоменюк, Розалія Гребенюк, Ксеня Лозинська; третій ряд: Павлина Щербан, Олена Лисан, Катерина Рурак, Леся Кулик, Єлисавета Рудшук, Анна Словська, Катерина Мошенко. Немає на знімці Юлії Малиновської, Марії Танасюк, Анни Ревуцької і Анни Вилсон.

СВЯТО ЧЛЕНСТВА ВІННІПЕГ

Заходами комітету членства при відділі ім. Лесі Українки у Вінніпегу, 5 квітня 1981 року відбулось в катедральній аудиторії Пресвятої Тройці Свято Членства, на яким відзначено також заслужених членок.

Заля була відповідно удекорована. На залі були розложені столики прибрані квітами. Головний стіл застелений вишитим обрусом, а на столі ваза з квітами символічних червоних маків. За столом сиділи, вдекоровані корсажами членки до відзначення, а також голова відділу Павлина Ігнаш, голова провінційної управи С.У.К. на Манітобу Анна Стельмашук, редакторка журналу „Промінь” Наталка Когуська й голова льокального відділу КУК, Докія Черевик.

Програму відкрив молитвою „Царю Небесний” протопресв. о. Ф. Керницький, гимн Союзу „За нами, сестри”, проспівали членки відділу. Вступне слово привіту і значення свята виголосила голова відділу Павлина Ігнаш.

У відсутності голови комітету членства, Домки Тарновецької, святочною програмою керувала добр. Марія Керницька. Доповідачкою імпрези була провінційна голова Союзу на Манітобу, Анна Стельмашук. В своїм слові, вона підкреслила признание і шану піонеркам за їх великий вклад у громадську ниву, та закликала молодше покоління йти слідами основниць (доповідь поміщена на стор. 9).

Гостю бесідницю представила уступивша голова Провінційної Екзекутиви добр. Юстина Лучак.

Слідувало відзначення членок за 50-річну діяльність. Кожна членка була окремо представлена, особливо з'ясовано заслуги кожної з врученням грамот Союзу. Вшановані членки були: Марія Марко, Марія Богонос, Анна Олійник, добр. Софія Стратійчук, Климентина Пасічник, Марія Симчич і Зеновія Ситник-Крип'якевич. Слово подяки за відзначених висловила панна Марія Марко. Панна Марія Марко була першою провінційною головою Союзу Українок на Манітобу.

Вшановано теж двох членок з нагоди 25-літнього членства в Союзі, а саме пань: Ольгу Ковальчук і Теклю Деду (вже покійна). Функцію

ВІДЗНАЧЕНІ ЗА 50-ЛІТТЯ АКТИВНОСТИ В СОЮЗІ УКРАІНОК КАНАДИ. — Біла направо: Марія Марко, Марія Симчич, Зеновія Ситник-Крип'якевич і Анна Олійник. Відзначені а неprisутні на знимці: Климентина Пасічник, Марія Богонос, добр. Софія Стратійчук.

представлення цих членок та вручення грамот виконала заступниця голови відділу Єлисавета Зучкан.

Членки комітету членства Савеля Острижнюк і Ольга Бозвик, привітавши нововписаних і переходових членок, представили кожну членку, вручуючи перев'язаний стяжкою і квіткою червоного маку, статут і довідник Союзу. Цими членками були: Євгенія Курик, Анна Марущак, Павлина Мирович, Фероня Керелюк, Текля Полубок, Савеля Юзвизин, Ольга Янчик, Галина Когут, Марія Піяла, Галина Микичук, добр. Леся Удод, добр. Лариса Макаренко, Галя Ласько, Анна Ралько й Емілія Кость. Присутні гучними оплесками прийняли нових членок в ряди відділу ім. Лесі Українки.

Висловлено признання трьом членкам відділу, а саме: добр. Марії Керницькій, Домці Кристанович та Олі Бозвик за їх присутність на всіх зборах відділу.

Музичні розвагові точки, виконали сумківки, якими переплітали святочну програму. Ансамбль бандуристок виконав три пісні: „Бондарівна”, „По той бік гора”, і „Дівчинонька по гриби ходила”. Надійна скрипала, Даена Павлик, відіграла скрипкове сольо при акомпаніменті Вивієн Осадчук на піяно.

Кінцеве слово подяки висловила пані Єлисавета Білич.

Програму закрито відспіванням „На многі літа”, відзначеним членкам та українським гимном „Ще не вмерла Україна”.

Завершено імпрезу солодкою перекускою й чайком.

Є. Білич — прес. рефер.

СВЯТО ГЕРОІНЬ СТ. КЕТЕРІНС, ОНТ.

З ініціативи чотирьох жіночих організацій, до складу яких входили Організація Жінок Ліги Визволення України, Ліга Українських Католицьких Жінок в Канаді, Союз Українок Канади ім. Л. Українки і Організація Українок Канади ім. О. Басараб, на терені Ст. Кетерінс, Онт., в домівці УНО, 1-го березня 1981 р. відбувся величавий концерт в честь українських героїнь. Точно в призначений час вся громада зайняла свої місця і під звуки піяно молодого мунівця Петра Крочака, всі відспівали канадський гимн, Пані С. Гарас привітала присутніх і однохвилинною мовчанкою віддали пошану українським героїням.

В перших точках хор „Гомін” під диригентурою пані Н. Процьків-Скипас уміло виконали свої пісні, і жі-

ноча частина хору відспівала „Геть те думи“, „Українську думку“ виконала дуже гарно молода пластунка Л. Прокопець на фортепіано. Пані Євгенія Луців віддеклямувала з глибоким почуттям „В одинадцяті річницю смерті О. Басараб“. Пані Т. Дем'яненко прочитала „Епілог“, слова Л. Українки. Слідував виступ жіночого хору „Десна“ при ОУК, під керівництвом пані Надії Павлович. Цей хор хоч ще недовго зорганізований дуже гарно виконав свої пісні.

Святочну доповідь виголосила пані Марія Шкамбара з Торонта, яка у своїх словах охопила головних постатей українських героїнь. За свою доповідь М. Шкамбара була обдарована гучними оплесками.

Молода курсантка українознавства ім. Котляревського Михаліна Бабій деклямувала „В поклоні знаним і незаним“ на піані Мотря Фаринич. Молоді сумівки, рій „Чорнобровки“ відспівали дуже гарно і дует Наталки Дейнеки і Тані Бережук збагатив програму. Програма була різнородна і цікава. Деклямації виголосили Рома Черниш і Леся Конит — учениці Курсів Українознавства ім. Т. Шевченка. Тоді виступив добре знаний ансамбль бандуристів „Кобзарі“ — ОДУМ під керівництвом пані О. Метелинської. В супроводі гри бандур Надя Гаврилюк продекламувала „В пам'ять Лесі Українки“.

Кінцеве слово виголосила Оріся Ткаченко, яка подякувала всім за їх присутність, а всім учасникам глибоко спасибі за їх участь. Увесь прихід з цього концерту в сумі \$342.00 було подаровано на СКВУ для сиріт, вдів, інвалідів в Європі і в Україні.

Свято Героїнь закінчено українським гімном.

БЛ. П. ПАРАСКА ГУНЧАК Едмонтон

По короткій і важкій недузі, 8 грудня 1980 року в Едмонтонському шпиталі упокоїлась на 84 році свого життя наша сестра, мама і бабуня Параска Гунчак.

Народилась Параска в селі Котківка, повіт Городенка, Західна Україна. До Канади приїхала 2-річною дитиною з батьками Олексою і Василиною Гавришами 1898 року. Родина поселилась на фермі в Ростерн, Саск.

1913 року Параска одружилась з

Михайлом Гунчаком і довгі роки вони жили в околиці Геффорду, Саск. Чоловік Параски Михайло Гунчак упокоївся 1966 року. Параска переїхала до Едмонтону до дочки Юзефи.

Покійна залишила в смутку сина Петра Гунчака в Торонті, дочку Юзефу і зятя Василя Стратійчуків в Едмонтоні, внуку Lt. Tom Mandersow в Мус Джо, Саск. Також залишила брата Дмитра і Марію Гавриш в Реджайні, дві сестри — Доцю Гавриш і Анну Лазарович в Саскатуні. Похоронена покійна на цвинтарі Евергрін Меморіал в Едмонтоні.

Діти покійної справили поминальний обід з участю родини та приятелів.

Хай Господь-Бог прийме її душу до Царства небесного, а канадська земля хай буде для неї легкою. Вічна їй пам'ять.

Сестра Анна Лазарович

БЛ. П. ВАСИЛИНА ЩЕРБІЙ Гронлид, Саск.

Василина Щербій

Дня 23 вересня 1980 р. на 88 році свого трудолюбивого життя, у власнім домі в Гронлид відійшла у вічність бл. п. Василина Щербій.

Народилась Василина 1 березня 1892 року в родині Марії і Юрія Тимчуків, в с. Худиківці, повіт Борщів, Зах. Україна. До Канади Василина приїхала 1906 року 14-літньою дівчиною зі своїми батьками та двома старшими сестрами. Родина поселилась на гомстеді в околиці Арбака, Ман.

Року 1911 Василина одружилась з Василем Щербієм і там прожили до 1913 року. Того самого року родина Щербіїв переїхала на поселення в околицю Гронлид у Саскачевані, серед непроходимих лісів, переживаючи тяжкі піонерські часи. Тут вони виховали дев'ятеро дітей. 1957 року Василь і Василина закінчили працю при господарстві і переїхали до містечка Гронлид на відпочинок по тяжких трудах. 1966 року упокоївся чоловік Василини, Василь, а 1968 року померла дочка Стефанія, яка була замужем за Михайлом Іванусем.

Покійна Василина була лагідною вдачею, любила свою церкву, виховувала примірно своїх дітей в релігійнім дусі, була членкою церкви і членкою відділу ім. Кн. Ольги в Гронлид.

Покійна Василина залишила в глибокому смутку шість синів і дві дочки з їх родинами. Найстарший син Михайло в Реджайні, Іван в Кенвуд, Володимир в Содбурі, Онт., Семен у Тандер Бей, Онт., Орест в Ріджайні, Олександр у Принц Алберт, Марія Данилюк в Гронлид, Юстина Веслобицька в Гамільтоні, Онт., 20 внуків і 17 правнуків.

В четвер 25 вересня вечером у похороннім заведенню в Мелфорт о. Н. Бова відслужив Панахиду при помочі дядка П. Биця. На другий день похоронні відправи були в церкві Пресв. Діви Марії в Гронлид при участі великої родини та громадян. Покійну прощав на вічний спочинок о. Бова та зробив заклик, щоб скласти невянучі вінки, з чого прийшло \$140.00 і за згодою родини і поділено на „Промінь“ і „Український Голос“ по \$40.00, а решта на місцеву церкву.

В супроводі жіночого товариства, вірних та родини з почестями та прапором Союзу Українок проводжали свою членку на вічний спочинок. Бл. п. Василину похоронено поруч її мужа на цвинтарі біля церкви.

Після закінчення похорону всі перейшли до Народного Дому на обід, що його приготувало жіноче товариство. Тут сини покійної Михайло та Іван склали подяки усім присутнім — родині, приятелям за участь і молитви.

Родина складає щирю подяку о. Н. Бові за похоронні відправи, дякові п. Бицеві, співакам, труноносцям, жіночому товариству за всю їх

поміч і приготування. Незабутня подяка родині, сусідам, що відвідували маму впродовж усіх тих часів. Покійній Мамі нашій хай канадська земля буде легкою. Вічна їй пам'ять.

А. Г.

НА СВІЖУ МОГИЛУ БЛ. П. ПАРАСКЕВІ МЕЛЬНИК Грімзбі, Онт.

Параскевія Мельник

По довгій і тяжкій недузі відійшла з цього світу дружина Теодора Мельника, бл. п. Параскевія, на 72 році свого життя.

Народилась Параскевія в селі Каміна біля Станиславова в родині Олійників. Ще в дуже молоденькій віці залишилася сиротою. Батьки її померли обидвое молодими, залишивши круглими сиротами четверо дітей. Параскевія з них наймолодша — два старших брати і одна сестра.

Були це часи, коли український народ втратив свою так коротко здобуту державу і був відданий Поль-

щі, яка в першій мірі дбала про своїх, накидаючи свої права і свою волю на поневолених. Українська молодь покидала рідні землі й їхала в світ шукати кращої долі. Параскевія приїхала до Канади на контракт на працю на фермі в Західній Канаді. По відбутім контракті на фермі при допомозі свого односельчана виїхала до Торонта і влаштувалася на працю.

1934 року Параскевія вийшла заміж за Теодора Мельника, з яким прожила 45 років. Молоде подружжя Мельників купили собі ферму в околиці Гамільтону, на якій широ обидвое працювали і де Параскевія прожила більшу частину свого життя. Бували й тяжкі часи, була депресія, але в злагідній праці Господь благословив їх труди.

1972 року продали ферму і купили собі хату в містечку Грімзбі. Тут обидвое Теодор і Параскевія вступили в члени Української Православної громади, а Параскевія стає членкою відділу ім. Кн. Ольги. В товаристві працювала по змозі сил доки захворіла і так раз в шпиталі, раз дома переносила дні важкої недуги. Упокоїлась 14 січня 1981 року. Перед смертю прийняла найсвятіші тайни, що їх уділив о. Ревко.

Параскевія була взірцевою дружиною і доброю християнкою. Любила свою церкву, пам'ятала про свою родину в Україні і справедлива була супроти ближніх.

Похоронна відправа відбулась у церкві св. Юрія, яку відслужив о. З. Ревко. Співав церковний хор під проводом Євгена Лучкова. Поховано Параскевію на Грімбзькому цвинтарі Квін Лавн.

Після похорону відбувся в церковній залі обід, що його приготували членки відділу ім. Кн. Ольги. Під час обіду прощальне слово сказала заступниця голови п. Стефанія Шпитковська. Попрощала покійну від членок з свічками в церкві і своїм прапором віддали останню шану своїй сестрі-союзанці.

На заклик п. Й. Лисого, присутні на обіді склали \$89.00 на пресу, суму яку розділено на половину на „Промінь” і „Вісник”, що їх покійна читала.

Залишила покійна Параскевія в глибокому смутку мужа Теодора, сестрінку з її чоловіком і родину в Україні.

Хай канадська земля, дорога Сестро, буде тобі легкою, а пам'ять перед нас вічною.

Т. Д. Лиса

НА СВІЖУ МОГИЛУ БЛ. П. ТЕТЯНИ ЛЕГЕНЮК

Церковний хор громади Св. Анни в Скарборо, Онт. складає нев'янучий вінок на свіжу могилу Тетяни Легенюк, яка упокоїлась в Україні на Волині 13 листопада 1980 р.

У сороковий день упокоєння вечером 23 грудня 1980 р. о. прот. Ф. Легенюк, син пок. Тетяни, наст. громади відправив Панахиду. Присутня була родина о. Легенюка, включно з батьком і мужем покійної, Спиридоном. Співав церковний хор нашої громади під кер. інж. П. Бубели.

Частину пожертви \$35.00 на нев'янучий вінок, що їх склали хористи на поминальний вечір пересилаємо на журнал „Промінь” на бажання о. прот. Легенюка.

С. Кукурудз, секр. громади

Двадцять два роки минає, як ми втратили нам дорогу родину: брата Володимира, його дружину Марусю і діти — Юрчик і доня Анна у трагічному випадку з поїздом; тато Юрій Українець упокоївся 1962 р., мама Петруня — 1969 р., брат Іван 1969 і мій чоловік Іван Доналд 1978 року, в їх пам'ять засилаю \$20.00 на „Промінь”.

Пам'ять про них завжди з нами.

Марія Доналд, Гамільтон

Складаємо нев'янучі квіти на свіжу могилу бл. п. Томи Лазарука, який упокоївся в Едмонтоні в квітні ц. р. в світлу пам'ять покійного засилаємо \$10.00 на журнал „Промінь”.

Дружині Марії Лазарук і синам висловлюємо найщиріші співчуття.

Софія Гриник, Анна Данилович

Замість китиці нев'янучих квітів на свіжу могилу бл. п. Марії Гавриш, яка упокоїлась в Едмонтоні 4 березня ц. р. у світлу пам'ять покійної складаю \$10.00 на „Промінь”.

Родині висловлюю щире співчуття.

Анна Данилович, Едмонтон

Кладу нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Марії Гавриш, заслуженої громадянки та довголітньої членки товариств та інституцій в Едмонтоні, у світлу пам'ять покійної засилаю \$10.00 на „Промінь”.

Анна Горецька, Едмонтон

Кладу китицю квітів на могилу світлої пам'яті добр. Клеоніки Квасницької — засновниці відділу ім. Кн. Ольги в Лондоні і в пам'ять покійної засилаю \$5.00 на журнал „Промінь”.

Ніна Кузьменко, Лондон, Онт.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять моїх дорогих незабутніх батьків — маму і тата Петриків, чотирьох братів, двох сестер та братової дочки Тереси, в їх пам'ять засилаю \$50.00 на „Промінь”.

Федір Темрик, Вернон, Б. К.

У перші роковини смерті бл. п. Стефанії Іщенко, яка упокоїлась 18 травня 1980 року. Замість китиці квітів на могилу Покійної складаю \$20.00 на журнал „Промінь”.

Володимир Іщенко, Вінніпег

Членки центральної управи Союзу Українок Канади в Едмонтоні складають нев'янучий вінок на свіжу могилу Томи Лазарука і засилають у світлу пам'ять покійного \$55.00 на журнал „Промінь”.

Висловлюємо найщиріші співчуття дружині Марії Лазарук з родиною. Покійному Вічна Пам'ять.

Надія Боднар, М. Сулима, О. Райчиба, А. Звоздечка, Н. Дептух, Н. Базюк, Ф. Пелех, Л. Івасюк, Н. Мельничук, О. Ганночко, Н. Когуська

Складаю китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу бл. п. Томи Лазарука і в світлу пам'ять покійного засилаю \$10.00 на журнал „Промінь”.

Дружині Марії і родині складаю щирі співчуття.

Марія Гаук, Едмонтон

У світлу пам'ять нашої дорогої родини, яка відійшла від нас в різний час в минулому кількадесят років і тепер, а саме з родин — Піхотів, Мандриків і Росичуків, складаємо в їх незабутню пам'ять \$20.00 на журнал „Промінь”.

Михайло і Рахія Піхоти, Едмонтон

У світлу пам'ять мого дорогого мужа, батька і дідуся, покійного Корниля Андріящука, який упокоївся 1 червня 1961 року. Замість китиці квітів засилаю \$10.00 на журнал „Промінь”.

Дружина Марія, дочки Софія, Орися, зять Михайло й онуки, Ту Гилс, Ал-та.

У шості роковини упокоєння мого дорогого незабутнього мужа, батька і дідуся, бл. п. Миколи Іванця, який відійшов від нас у вічність дня 18 червня 1975 року в Брентфорді, Онт. у світлу пам'ять покійного складаємо нев'янучий вінок з нев'янучих квітів як наш дар на журнал „Промінь” \$30.00.

Дружина Марія, дочка Орися Сич, сини Євген, Теодор з родинами, Брентфорд, Онт.

Замість китиці квітів на свіжу могилу бл. п. Миколи Радомського, членки Централі Союзу Українок Канади в Едмонтоні складають \$55.00 на журнал „Промінь”.

Дружині, пані Анастасії Шемелюк-Радомській висловлюємо щире співчуття.

Н. Боднар, О. Ганночко, Л. Івасюк, Н. Фарина, Н. Дептух, О. Райчиба, О. Лукомська, Н. Мельничук, М. Сулима, М. Лазарук, Н. Когуська, Едмонтон

У п'яті роковини упокоєння моєї дорогої і незабутньої дружини, св. п. Добродійки Ольги Савчук, яка відійшла у вічність 15 червня 1976 року, складаю в її світлу пам'ять нев'янучий вінок у сумі \$50.00 на пресовий фонд журналу „Промінь”.

о. С. В. Савчук, Вінніпег, Ман.

Відділ ім. Лесі Українки у Вотерфорд, Онт. складає нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Антона Завальського, який упокоївся 4 квітня 1981 р., в його пам'ять складаємо \$10.00 на „Промінь”.

Родині висловлюємо щирі співчуття, а покійному вічна пам'ять.

За відділ — Рузя Галик, секр.

У п'ятнадцяті роковини упокоєння мого дорогого ніколи незабутнього мужа св. п. Стефана Білінського, який відійшов у вічність 3 червня 1966 року, в його світлу пам'ять замість китиці квітів, засилаю \$15.00 на „Промінь”.

Покійному вічна пам'ять.

Засмучена дружина Анастасія Білінська, Брентфорд, Онт.

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу бувшої нашої членки і секретарки, бл. п. Анни Криплянської, яка упокоїлась в березні 1981 року в м. Ст. Кетерінс, в її світлу пам'ять даруємо \$10.00 на журнал „Промінь”.

Мужові покійної засилаємо щирі співчуття.

За відділ ім. Л. Українки в Брентфорд:

Марія Іванець, голова Анастасія Перожак, секр.

Кладемо китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу нашої дорогої улюбленої і ніколи незабутньої сестри, бл. п. Марії Вівчар, яка нас і всю родину так несподівано залишила в тяжкій горю та смутку 4 квітня 1981 р. у її світлу пам'ять засилаємо \$25.00 на „Промінь”.

Синам і невістці — Денис, Керин і Павло-Зеновій засилаєм найщиріші співчуття.

Горем прибиті сестри: Катерина Гринчук, Ст. Кетеринс, Анастасія Перожак, Брентфорд.

На свіжу могилу бл. п. Розини Драган кладемо нев'янучий вінок і в світлу пам'ять покійної складаємо \$20.00 на журнал „Промінь”.

Родині засилаємо найщиріші співчуття.

Василь і Юстина Федейко, Келовна

Замість китиці квітів складаю нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Антона Завальського, який упокоївся 3 квітня 1981 року у Вотерфорд, Онт. у світлу пам'ять покійного складаю \$20.00 на журнал „Промінь”.

Покійному вічна пам'ять.

Братова Анна Завальська, Норт Бетлфорд, Саск.

У двадцяті роковини упокоєння дорогої мами-свекрухи, бл. п. Параскеви Грицай з Арран, Саск., у пам'ять покійної кладу китицю квітів і засилаю \$5.00 на „Промінь”.

К. Грицай, Віндзор

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ВАНКУВЕР, Б. К. ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулись в неділю 7-го грудня 1980 р. в Українській Православній Авдиторії. Після Служби Божої о. прот. П. Бублик відслужив Панахиду за спокій душі спочилих членок відділу. Далі була перекуска, яку приготували членки соціального комітету під управою панни Стелі Шульган. Після перекуски відбулись короткі місячні збори.

Річні збори відділу відкрила голова пані Лелія Митрук о 1-й годині в присутності 52-ох членок. Добродійка Катерина Бублик провела молитву та однохвилинною мовчанкою вшановано покійних членок відділу. Предсідницею зборів вибрано Марію Вакалюк, а секретаркою була Галя Загоруйко. Рекордова секретарка Л. Карпінська прочитала склад заряду за 1980 р. Фінансова секр. М. Стівенс прочитала імена повноправних членок за 1980 р. Голова зборів М. Вакалюк покликала до звітів заряд та голів всіх комітетів.

Впродовж 1980 р. відділ мав 10 місячних зборів і трое засідань управи та комітетів. На перших місячних зборах в січні наш відділ влаштував маленьке Різдвяне прийняття та обміну дарунків. Відзначено роковини нашої патронки Лесі Українки, з чого прихід переслано на журнал „Промінь”. Відділ щороку влаштовує весняний чай з відповідною програмою. В червні місяці перед літніми вакаціями влаштовуємо „Обід Членок”. На кожних місячних зборах культурно-освітній комітет старається виголосити коротку доповідь на різні цікаві теми. Наш відділ дає фінансову допомогу СУМК-івцям, а також дітям рідної та недільної школи.

Членки мистецького комітету мали виставу та демонстрацію писання писанок по більших осередках міста Ванкуверу та околиць. Членки беруть участь в церковному хорі, а сестрицтво щиро дбає про чистоту та порядок в Церкві. Членки нашого відділу беруть активну участь в організації Льокальної Ради Жінок.

Наша куховарська книжка, видана нашим відділом, під доглядом пані Н. Трафананко як і попередньо так

самі і цього року була досить популярною, з якої чистий прихід за 1980 р. був 10,198.00 доларів. Відділ виповнив бюджет до централі за 1980 р.

Головні пожертви відділу на 1980 рік такі: на килим в нашому Соборі — \$2,500.00, Музейна Фундація — \$1,000.00, журнал „Промінь” — \$270.00, Колерія Св. Андрея — \$1,000.00, СУМК — \$250.00, Провінційна Екзекутива — \$278.00, базар громади — \$100.00, школа — \$100.00, „Канцер фонд” — \$100.00, Український Фестиваль — \$50.00.

Фінансовий стан відділу: перенесено з 1979 р. — \$4,434.49, прихід за 1980 р. — \$5,479.17, розхід за 1980 р. — \$6,245.21, лишилось в касі — \$3,668.45.

Управа відділу на 1981 р.: голова — Лелія Митрук, 1-ша заст. голови — Настя Воробець, 2-га заст. голови — Емілія Чуйко, коресп. секр. — добродійка Катерина Бублик, англomовна коресп. секр. — Славка Стасюк, рекорд. секр. — Людмила Карпінська, касирка — Марія Вакалюк. Культ.-осв. комітет — Люба Кут, Надія Михайловська, Галя Загоруйко, Маргарет Ременда, Олександра Мельник.

Мистецтво — Славка Стасюк — голова, Лелія Митрук — заст. голови, Анна Мануша, Дорис Смит, Галя Загоруйко, Надія Михайловська, Славка Шомей, Славка Катник, Раїна Катон, Настя Заведюк, Меланія Мисак. Куховарська книжка — Настя Трафананко. Представниці до КУК — Галя Токарек, Марія Вакалюк, Настя Воробець і голова відділу. Преставниці до СУМК — Дорис Смит. Реф. журналу „Промінь” — Анна Бойчук. Преставниці до Льокальної Ради Жінок — Лелія Митрук, Анна Бойчук, Г. Токарек. Шкільний комітет — Євгенія Яремко, Настя Заведюк. Бібліотека і архів — Ностя Воробець. Сестрицтво — Марія Кульба — голова, Джін Твердун, Нелі Стоцька, Марія Гавришук, Лелія Митрук, Уляна Гомила, Василина Маскаль, Марія Стасія, Анна Лейтгарт. Соціальний ком. — Марія Стівенс — голова, Стела Шульган, Оля Козій, Нелі Стоцька, Марія Микицей, Марія Березяк, Катерина Бабійчук, Анна Лейтгарт, Анджела Радник, Марія Ахтемічук, Олександра Мельник. Ком. відвідуван-

ня хворих — Джін Твердун, Анна Бойчук, Лелія Митрук, Марія Гавришук. Кухарки — Ксеня Громик, Анастасія Трафананко. До помочі — Юлія Лев, Марія Гавришук, Анна Лейтгарт, Міні Королик. Оголошення — Славка Катник.

Контрольна комісія — Марія Стівенс, Анна Бойчук, Настя Заведюк.

Людмила Карпінська, рек. секр.

ВОЛЕЙ-СИРЕЙ, Б. К. ВІДДІЛ ІМ. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 1 листопада 1980 року. Членок присутніх було 24. Голова пані А. Собол відкрила збори. Настоятель о. П. Блажук проказав молитву. Хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Предсідницею зборів була пані А. Залубняк, а секретаркою пані Марта Лебедович.

Голова відділу пані А. Собол складала щиру подяку зарядові і членкам за таку щиру співпрацю. Рекорд. секретарка пані В. Бонар у своїм звіті подала до відома, що впродовж року відбулося 12 місячних зборів і одні засідання, висилає звіт до управ та журналу „Промінь”. Коресп. секретарка пані Марта Лебедович повідомила про кореспонденцію, листи, обійники. Пані А. Кравчук звітувала про діяльність сестриць, де крім порядків і чищення, сестрицтво під проводом А. Кравчук приготувало 11 похоронних і 3 поминальних обідів. Із звіту референтки народного мистецтва, Марії Боднарчук — заходами комітету відбулось 6 лекцій писання писанок, членки брали участь у демонстрації писання писанок в українськiм дні. Соціальний комітет звітувала пані М. Сташен — улаштовано 5 підприємств. Улаштовано 30-ліття жіночого товариства, на яким вшановано членку М. Сташен за її 25-літню працю у відділі та вручено їй відзнаку Союзу Українок Канади — смолоски.

Відділ відвідали голова Провінційної Екзекутиви Марія Вакалюк і пані Люба Кут, які висвітлили прозорки про Український Музей Союзу в Саскатуні. Членки товариства брали участь у приготуванні та святкуванні 30-ліття священства пароха о. прот. П. Блажука. Жіноче товариство кожного року бере участь у координацій-

ному комітеті видавання різдвяних пачок.

Цього року жіноче товариство постарало меблі до парафіяльної резиденції за \$2,658.65, передало до аудиторії \$1,150.00 на придбання куртини.

Відділ підтримує рідну і недільну школи, купували речі на базарові нагороди і приготували вечерю на двох вечорах. Старанням членок відділу улаштовано випродаж великодного печива, спільне свячене і Свята Вечеря на Щедрий Вечір.

Товариство склало пожертви до Провінційної Екзекутиви, на дитячий шпиталь, на „Скена” фонд до місцевої лікарні, „телетон”, Музей Союзу Українок у Саскатуні і журнал „Промінь”. Членки відвідують хворих в лікарні і дома, дарують квіти. Відділ є членом Місцевої Жіночої Ради і входить до місцевого КУК.

Фінансовий звіт — касирка М. Антонішка.

Заряд товариства на 1981 рік: уступивша голова — Анна Собол, голова — Марія Сташен, заступниці голови — Марта Лебедович і Анеля Кравчук, рекорд. секр. — Василина Бонар, коресп. секр. — Анна Собол, касирка — Марія Антонішка. Контрольна комісія — Анна Собол і Оксана Круліцька.

Комітети: Сестрицтво — голова — Галина Ткачук, Анеля Кравчук, Антонія Добровольська, Іхтима Васильович, Настя Дзаман, Анна Цигикало. Народне мистецтво: Марія Боднарчук, Марія Антонішка, Климентина Макар, Марта Лебедович, Марія Захарук, Анеля Кравчук, Настя Дзаман. Культ.освіта — добр. Блажук, Марія Захарук, Анна Залубняк. Шкільництво: Марія Антонішка. Кушварство — Анеля Кравчук, Анна Цигикало. Соціальний комітет: Марта Лебедович, Марія Антонішка, Марія Захарук, Анна Стефан, добр. П. Блажук, Оксана Круліцька. Телефони — Ефі Когут, Дезі Гемпол і Климентина Макар. Відвідування хворих — Анна Собол. „Промінь” — Марія Боднарчук, архіву — Марія Антонішка, Марта Лебедович. Жіноча Рада — Марія Антонішка, Анна Собол, Марія Захарук, Марія Пекіт. КУК — Барія Захарук, Оксана Круліцька. шафа — А. Ткачук, І. Васильович і А. Кравчук. Господина бенкетів — Н. Дзаман, пар. резиденція — О. Круліцька, Г. Ткачук, А. Кравчук.

Василина Бонар, секр.

РЕДФІЛД-РІЧАРД, САСК. ВІДДІЛ ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися в Доміон школі 16 грудня 1980 р. Присутніх 11 членок.

Голова відділу О. Ковальська перекладає збори і по молитві хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Відчитано звіт з річних зборів і фінансовий звіт. Контрольна комісія ствердила правильність звіту. Звіт діяльності за цілий рік дала секретарка Єлисавета Напастюк: Впродовж року відбулось 7 місячних зборів і одні збори спільно з церковною громадою, одно засідання

чергу з нагоди 60-річчя піонерів С. і Д. Підвербецьких.

Пожертви: на місцеву церкву — \$500.00, Музей в Саскатуні — \$100.00. Дали допомогу родині, якій погоріла хата \$100.00 та менші датки на різні цілі. Сповнили бюджет до Централі. З минулого року залишилось у касі \$879.72, прибутки 1980 р. — \$2,026.84, видатки — \$1,518.54, осталося — \$1,388.02.

Заряд відділу на 1981-82: уступаюча голова — Олеся Ковальська, голова — Євгенія Нікіфорук, заст. голови — Олена Плюта, рекорд. секр. — Єлисавета Напастюк, кор. секр. — Ольга Нікіфорук. Референтки — культ.-освіти — О. Ковальська, О. Нікіфорук, добр. праці — Наталка Ковальська і Юлія Курчаба. Господині — Олеся Плюта, Кароля Дмитрук, Анна Дмитрук і Юстина Катеринич. Контрольна комісія — Кароля Дмитрук і Юлія Кучірка. Комітет стипендій — О. Ковальська, Е. Настюк, О. Плюта, реф. архіву — Н. Іванчук.

Уступаюча голова О. Ковальська подякувала членкам за співпрацю та побажала новій управі добрих успіхів. Олеся Плюта в імені членок склала подяку уступившій голові за добрий провід і посвяту. На закінчення зборів господині подали перекуску,

Ольга Нікіфорук, рек. секр.

ГЕФОРД, САСК. ВІДДІЛ ім. О. БАСАРАБОВОЇ

Річні збори відділу відбулися 2 листопада 1980 р. в церковній залі. Збори відкрила голова товариства пані Ольга Смитанюк. Хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Предсідницею зборів була Ольга Смитанюк, секретаркою — Стефанія Гавриш. По цім членки заряду і комітету звітували з річної діяльності відділу. Голова, Ольга Смитанюк подякувала членкам за ширю і згідлину співпрацю.

Впродовж року відбулось 9 місячних зборів. Членок у відділі в нас 27, з того 23 передплачують „Промінь”. Товариство опікується недільною школою і помагає їй фінансово. Учителями недільної школи були Роман Ткачук і Олеся Михайлюк. Т-во знову приготувало подарунки дітям на день Св. Миколая.

Під час різдвяних свят членки їздили колядувати на церкву і ходили з щедрівкою. Членки влаштували

ГОЛУБЦІ З ГРЕЧАНОЇ КАШІ (KASHA HOLUBTSI)

- 2 горнятка круп
- 3 горнятка кип'ячої води
- 2 цибулі — середньої величини,
оливи
- сіль і перець до смаку
- 1 ложечка січеного кропу

Крупи висушити. Всыпать на кип'ячу воду і нехай покипить около 10 хвилин. Коли згусне тоді додати смажену січену цибулю, кріп, сіль і перець. Вимішати.

КАПУСТА — 2 малих головки:

Викроїти качана з капусти і кинути на кип'ячу воду, нехай покипить доки не зм'якнуть листки. Вийняти з окропу, обсунути верхні вже м'які листки і знов вкинути на воду щоб покипіло. Повторити поки не обвариться аж до середини. З кожного листка стягти твердий хребет, більші листки ділити на половину. Завивати тепер кашу в листки ділити на половину. Завивати тепер кашу в листки і укладати їх тісно в посудині.

ПОВИЛЬ — 2 горнятка помідорової юшки:

Кип'ячим помідоровим соком залити голубці. Накрити і всунути до печі на 350° і пекти около 2 години.

SOUR CREAM BANANA PECAN CAKE

Grease and flour a 13x9x2" baking pan.

- $\frac{1}{4}$ cup butter or margarine — softened ($\frac{1}{2}$ stick)
- $1\frac{1}{8}$ cup sugar
- 2 eggs
- 1 teaspoon vanilla
- 2 cups sifted all purpose flour
- 1 teaspoon baking powder
- 1 teaspoon baking soda
- $\frac{3}{4}$ teaspoon salt
- 1 cup sour cream
- 1 cup mashed ripe banana (2 medium)
- $\frac{1}{2}$ cup chopped pecans
- Caramel Frosting

Beat butter or margarine until fluffy in large bowl of electric mixer. Gradually add sugar; continue beating until light and fluffy. Beat in eggs, one at a time. Add vanilla.

Sift flour, baking powder, baking soda and salt onto wax paper. Add to sugar mixture alternately with sour cream. Add banana and pecans; mix just until blended. Turn into prepared pan.

Bake at 350° for 40 minutes or until center springs back when lightly pressed with fingertip. Cool cake in pan 10 minutes; Turn out onto wire rack; cool completely. Frost with Caramel Frosting.

Caramel Frosting:

- $\frac{3}{4}$ cup ($1\frac{1}{2}$ sticks) butter or margarine
- $\frac{3}{4}$ cup firmly packed brown sugar
- 6 tablespoons evaporated milk
- $3\frac{1}{2}$ cups 10X (Confectioners) sugar
- $1\frac{1}{2}$ teaspoons vanilla

Heat butter or margarine with brown sugar in a small saucepan over low heat, stirring constantly, until sugar melts. Blend in evaporated milk; cool. Gradually beat in 10X sugar until of spreading consistency; add vanilla. Frost.

весняний чай і продаж великодного печива та писанок, а по Великодні спільне свячене. На Великдень дарували пацієнтам у шпиталях кошечки з свяченим.

Членки приготували обіди: на храм, сумківський з'їзд, а також видавали похоронні та поминальні обіди і перекуси. Три членки відділу входили до комітету, що разом з містом та іншими організаціями святкували ювілей 75-річчя Саскачевану. Членки брали участь і помагали всі три дні у програмі.

Членки відділу займалися збіркою на інститут сліпих, добродійний комітет відвідував хворих у шпиталях, посилав картки побажання і подарунки хворим. Відділ передплачує „Промінь” і „Український Голос”. до шпиталю.

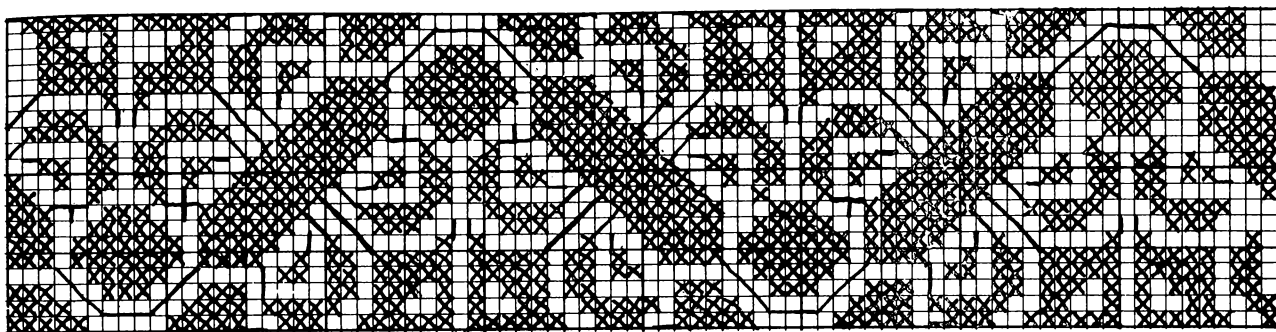
Впродовж року відділ склав пожертви на такі народні справи: Му-

зей Союзу Українок, СУМК, журнал „Промінь”, Інститут П. Могили, організаційний фонд Союзу, на КУК, на „телеміракл” і шпиталь.

Приходи 1980 року — \$6,385.11, розходи — \$4,852.76, у касі лишилось — \$1,795.35.

Заряд на 1981 рік той самий, що вже довгий час віддано працює: голова — Параска Барабаш, заст. голови — Савеля Гарах, секретарка — Стефанія Гавриш, заст. секретарки — Анна С. Яківчук, касирка — Ліда Ланська. Добродійний комітет — Катерина Семко і Анна С. Яківчук, референтка журналу „Промінь” — Анна Ткачук. Контрольна комісія — Параска Барабаш, Савеля Гарах, Олеся Михайлюк. Господині — Настя Гарбуз, Єписавета Никіфороук, Марія Калин, Анна М. Яківчук, Параня Сулятицька, Катерина Бабчук.

Стефанія Гавриш, секр.

„ОГІРОЧКИ” — Буковина, село Горішний Городник, повіт Радівці — взірець на блюзку, вишивати хрестом і стебнівкою в одній красці ниток — Х — червона — — червона

Укр. Музей, Сх. Філія — рисувала Іванна Вахна

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ”

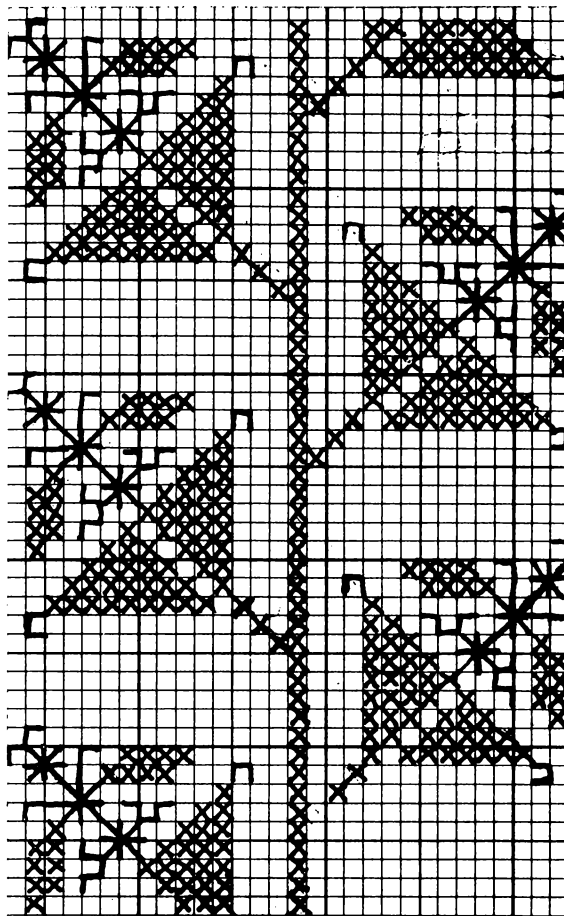
Давфин — Відділ ім. Л. Українки, реф. Марія Білоус — передплати	\$ 50.00
Норт Бетлфорд — Відділ ім. Олени Пчілки, реф. С. Білик — з імпрези Л. Українки і Т. Шевченка — прес. фонд	100.00
Едмонтон — Відділ ім. Кн. Ольги, рефер. Ф. Тарновець — прес. фонд	25.00
Ст. Кетерінс, Онт. — Відділ ім. Лесі Українки, рефер. Т. Дем'яненко — прес. фонд	25.00
Толстой, Ман. — Відділ ім. Кн. Ольги, рефер. Клавдія Ілюк — передплати	48.00
Келовна, Б. К. — Відділ ім. С. Стечишин, рефер. Р. Петрашук, передплати (дві нові)	80.00
Саскатун — Відділ ім. О. Кобилянської, рефер. Марія Гарбус — передпл. і прес. фонд	80.00
Келгари — Відділ Кн. Ольги, рефер. Єлена Коваль передплати	40.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

П-во Мир. Карпак — Вінніпег — у пам'ять матері Марії Микитюк	\$100.00
П-во Я. і Н. Микитюк — Вернон, Б. К., у пам'ять матері Марії Микитюк	\$100.00
Ольга Макаренко — Лондон, Онт.	25.00
Марія Бендас — Норт Бетлфорд, Саск.	15.00
Калина Сакалюк — Торонто	10.00
Федір Андрушак — Саскатун	10.00
Я. Редчук — Монреал	5.00
Люба Яременко — Кіченер, Онт.	5.00
Н. Солонична — Сенді Лейк, Ман.	5.00
М. Добровольська — Торонто	5.00
А. Бойчук — Вестон, Онт.	5.00
Іванна Римар — Віндзор	5.00
А. Ткаченко — Летбридж, Альберта	4.00
М. Реутська — Вінніпег	4.00
По \$2.00 склали: П. Бойчук — Гримзбі, М. Пресунька — Тандер Бей, Анна Ваню — Торонто.	

У світлу пам'ять мого дорогого мужа і батька Томи Лазарука, який упокоївся в Едмонтоні в м. квітні ц. р. засилаю \$10.00 на журнал „Промінь”.

Жалем огорнені дружина Марія і діти

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Євгенія Кушнір — Реджайна	1
Катлін Глек — Ольга, Ман.	1
Стела Іванів — Стерджис	3
Зеня Богонос — Вінніпег	1
Розалія Петрашук, рефер. в Келовна, Б. К.	2
Єлена Коваль, рефер. в Келгарі, Альберта	1
Добр. А. Сорока, Айтуна, Саск.	1
Лариса Дончук, Філадельфія, ЗСА	1
В. Буряник, Вінніпег	1

Члени Української Православної Церкви в Мічам, Саск. складають \$25,00 на журнал „Промінь” у перші роковини упокоєння нашого члена, бл. п. Николи Чабана, який відійшов у вічність 23 травня 1980 року. Вічна йому пам'ять.

Никола Козак, голова

М. Ю. Марковський, секр.

Що Відділ то вінок,
Що жінка то цвіток.
І. Данильчук

**ЗОЛОТИЙ ВІНЕЦЬ — ПІВСТОЛІТТЯ
ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
ІМЕНІ МАРІІ МАРКОВИЧ У КАНОРІ, САСК.
1926—1976**

Подається до відома членству Союзу Українок і всім заінтересованим, що вже вийшла з друку 50-літня Історія відділу Союзу Українок Канади ім. М. Маркович у Канорі, Саскачеван. Книга, розміром 6 на 9 цалів, у гарній синій твердій і м'ягкій оправі з золотим витиском.

Книга є двомовна й має 287 сторінок та біля сто знімків.

Ціна з пересилкою в твердій оправі \$12.00, а в м'ягкій — \$10.00. Пересилка — \$1.00.

Замовлення висилайте на адресу:

Mrs. ANNE STUSEK
Box 551
Canora, Sask. S0A 0L0